

Czwartek, 8 maja 2008 r.

43. zwraca uwagę na kluczową rolę Parlamentu Europejskiego i Kongresu USA we wspieraniu tego procesu oraz na fakt, że tylko prawodawcy mogą usuwać wszelkie bariery pozataryfowe; proponuje przeprowadzenie dobrze przygotowanej rocznej debaty nad postępami uzyskanymi w kwestiach omawianych w TRG oraz nad jej strukturą;

44. w związku z tym zwraca się do przywódców UE i USA oraz do współprzewodniczących TRG o uwzględnienie tej istotnej roli prawodawców dla długotrwałego sukcesu procesu oraz wzywa ich do pełnego i bezpośredniego zaangażowania przedstawicieli TDP w prace TRG; jednocześnie uznaje znaczenie zainteresowanych stron reprezentujących przedsiębiorców i konsumentów dla prac TRG poprzez wspieranie jej przemyśleniami i fachową wiedzą; jest jednak zadania, że należy odróżnić ich rolę konsultacyjną od legislacyjnej roli Kongresu USA i Parlamentu Europejskiego;

45. odnotowuje powołanie grupy doradców złożonej z przedstawicieli TDP, transatlantyckiego dialogu przedstawicieli świata biznesu i transatlantyckiego dialogu konsumentów; pochwała wkład prawodawców i zainteresowanych stron w sukces pierwszego szczytu TRG w listopadzie 2007 r.; wyraża nadzieję na wzrost znaczenia dialogu dotyczącego praw pracowniczych i dialogu dotyczącego ochrony środowiska w najbliższej przyszłości; wzywa do włączenia przewodniczących transatlantyckiego dialogu na temat praw pracowniczych i dialogu na temat ochrony środowiska do grupy doradców;

46. ponownie wyraża życzenie zacieśnienia dialogu między oboma parlamentami i apeluje o ich wczesne angażowanie, szczególnie w odniesieniu do wszelkich przyszłych przepisów opracowywanych przez światowe organy samoregulujące w celu zajęcia się na wczesnym etapie kwestiami ponoszenia odpowiedzialności politycznej;

47. uważa, że są to obecnie kwestie zasadnicze i że posłowie do parlamentów krajowych powinni być regularnie informowani o postępach w tym zakresie; wzywa swojego przewodniczącego do zapewnienia ustanowienia w tym celu odpowiedniego mechanizmu;

*

* *

48. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretariatowi Transatlantyckiej Rady Gospodarczej oraz Kongresowi USA.

Prawa człowieka na świecie (2007) i polityka Unii Europejskiej w tej dziedzinie

P6_TA(2008)0193

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie (2007/2274(INI))

(2009/C 271 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dziewiąte roczne sprawozdanie Unii Europejskiej z zakresu praw człowieka (2007) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 Traktatu UE oraz art. 177 i 300 Traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje ONZ z zakresu praw człowieka oraz ich protokoły dodatkowe,

⁽¹⁾ Dokument Rady 13288/1/07.

⁽²⁾ W kwestii dotyczącej wszystkich właściwych podstawowych tekstów należy zapoznać się tabelą zawartą w załączniku III do sprawozdania A6-0128/2007 Komisji Spraw Zagranicznych.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając regionalne instrumenty ochrony praw człowieka, w szczególności Afrykańską kartę praw człowieka i narodów, protokół dodatkowy w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka oraz Arabską kartę praw człowieka,
- uwzględniając wejście w życie z dniem 1 lipca 2002 r. statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje odnoszące się do MTK ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz plan UE dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu z roku 2005 ⁽²⁾,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący bezwzględnego zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji oraz jej protokół dodatkowy,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-UE ze zmianami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽⁵⁾ (Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR)
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoje rezolucje dotyczące piątej i siódmej sesji Rady Praw Człowieka ONZ (RPC ONZ), przyjęte odpowiednio w dniu 7 czerwca 2007 r. ⁽⁶⁾ i 21 lutego 2008 r. ⁽⁷⁾, oraz wyników negocjacji dotyczących RPC ONZ,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unie Europejska ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁹⁾ i z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽¹⁰⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, str. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, str. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, str. 576.

⁽²⁾ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3; Dz.U. L 209, 11.8.2005, str. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0235.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0065.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 107.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, str. 91.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, str. 775.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych ⁽¹⁾, w której potwierdzono, że wszelkie formy takiego okaleczania, niezależnie od stopnia, są aktem przemocy wobec kobiet i stanowią pogwałcenie ich praw podstawowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka ⁽²⁾, w tym dotyczących praw kobiet, które to prawa należy wyraźnie uwzględnić we wszystkich dialogach na temat praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie ⁽³⁾,
- uwzględniając wszelkie własne rezolucje w trybie pilnym w sprawie przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
- uwzględniając Forum Praw Człowieka UE i organizacji pozarządowych, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając międzynarodową konwencję ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, podpisana przez Wspólnotę Europejską i większość jej państw członkowskich w dniu 30 marca 2007 r., ustanawiająca obowiązek włączania kwestii interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działania z zakresu praw człowieka skierowane do państw trzecich,
- uwzględniając wytyczne w sprawie niepełnosprawności i rozwoju skierowane do delegacji oraz służb UE, opublikowane w lipcu 2004 r.,
- uwzględniając deklaracje Narodów Zjednoczonych o obronach praw człowieka oraz działalność sekretarza generalnego ONZ w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka,
- uwzględniając międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjęta w grudniu 2006 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁴⁾ w odniesieniu do dzieci w konfliktach zbrojnych i obrońców praw człowieka, a także w sprawie kary śmierci, tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, dialogów z państwami trzecimi na temat praw człowieka oraz promowania i ochrony praw dziecka,
- uwzględniając art. 45 i art. 112 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0153/2008),
 - A. mając na uwadze, dziewiąte roczne sprawozdanie UE na temat sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 sporządzone przez Radę i Komisję stanowi całokształtowy przegląd działań instytucji Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka na terytorium Unii oraz poza nią,
 - B. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest dokonanie analizy oraz oceny, a w określonych przypadkach także przedstawienie konstruktywnej krytyki działań Komisji, Rady i PE w zakresie praw człowieka,
 - C. mając na uwadze, że działania wewnętrzne Unii Europejskiej z zakresu praw człowieka mają niewątpliwie bezpośredni wpływ na jej wiarygodność oraz jej zdolność do realizacji skutecznej polityki zewnętrznej,
 - D. mając na uwadze, że prawa człowieka i ich ochrona funkcjonują w oparciu o państwo prawa, demokrację, zasadę podziału władzy, odpowiedzialność polityczną oraz prawa polityczne, które umożliwiają ich beneficjentom domaganie się we własnym imieniu poszanowania praw człowieka i powinny być na równi z nimi promowane,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0381.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 879.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- E. mając na uwadze, że należy czynić wysiłki na rzecz zwracania większej uwagi na przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw politycznych, podczas negocjowania i wdrażania dwustronnych lub regionalnych umów handlowych, nawet z ważnymi partnerami handlowymi,
- F. mając na uwadze, że sprawiedliwość, wolność, demokracja i państwo prawa, które stanowią gwarancje przestrzegania podstawowych wolności i praw człowieka, są filarami trwałego pokoju; mając na uwadze, że niemożliwe jest osiągnięcie trwałego pokoju na drodze układów ze stronami regularnie dopuszczającymi się łamania lub naruszeń międzynarodowego prawa humanitarne,
- G. mając na uwadze, że prowadzone w wielu regionach świata działania polityczne na rzecz propagowania praw człowieka są zagrożone, ponieważ łamanie praw człowieka w sposób nierozłączny wiąże się z dążeniem tych, którzy się tego dopuszczają do osłabienia wpływu każdego działania na rzecz odnoszonych praw, co dotyczy w szczególności krajów, w których łamanie praw człowieka ma kluczowe znaczenie dla utrzymania niedemokratycznych rządów,
- H. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się 82 % osób niepełnosprawnych w dalszym ciągu żyje poniżej progu ubóstwa i staje się celem takich najpoważniejszych nadużyć w stosunku do praw człowieka, jak odmowa prawa do życia i nieludzkie bądź poniżające traktowanie; mając na uwadze, że w tym kontekście szczególny niepokój budzi sytuacja niepełnosprawnych dzieci,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z Konstytucją Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) „Korzystanie z najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdej istoty ludzkiej bez różnicy rasy, religii, przekonań politycznych, warunków ekonomicznych lub społecznych”; mając na uwadze, że „Zdrowie wszystkich ludów jest podstawa do osiągnięcia pokoju i bezpieczeństwa”,
1. ubolewa nad faktem, że Unia Europejska w dalszym ciągu jest daleka od prowadzenia spójnej i zdecydowanej polityki na rzecz wspierania i promowania praw człowieka na świecie oraz podkreśla potrzebę bardziej skutecznego prowadzenia takiej polityki; wyraża przekonanie, że dla zapewnienia ścisłej zgodności z obowiązującymi obecnie przepisami UE w zakresie praw człowieka potrzebny jest znaczny postęp;
 2. wyraża przekonanie, że w celu uzyskania wyraźnej poprawy w zakresie promowania praw człowieka, należy prowadzić działania na rzecz wzmocnienia wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) — co bywa często utrudniane przez przewagę krajowych interesów państw członkowskich — aby zagwarantować, że propagowanie praw człowieka uważane będzie za kwestię priorytetową, a także aby zagwarantować, że promowanie praw człowieka jako cel wspólnej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 11 Traktatu o Unii Europejskiej, będzie skrupulatnie realizowane;
 3. wzywa Radę i Komisję do bardziej energicznych działań na rzecz poprawy zdolności UE do szybkiego reagowania na przypadki łamania praw człowieka przez kraje trzecie, przede wszystkim poprzez włączenie polityki na rzecz praw człowieka w zakres całej polityki zewnętrznej prowadzonej przez UE w stosunku do takich krajów oraz systematyczne podejmowanie kwestii praw człowieka w ramach dialogu politycznego na wszystkich szczeblach;

Zasady ogólne i wnioski dotyczące praw człowieka, demokracji, pokoju i niestosowania przemocy

4. ponownie podkreśla, że prawa człowieka — określone w najważniejszych międzynarodowych dokumentach i konwencjach, w tym w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej — są uniwersalnymi i niepodzielnymi prawami, których praktyczne i rzeczywiste poszanowanie stanowi zasadniczy środek gwarantujący wdrożenie i stosowanie prawa oraz porządku międzynarodowego, a także promowanie pokoju, wolności, sprawiedliwości i demokracji;
5. wyraża przekonanie, że skuteczne egzekwowanie praw człowieka w lokalnych i krajowych sądach na całym świecie — lub tam, gdzie nie jest to możliwe, w sądach ponadnarodowych — powinno stanowić wyraźny i główny cel polityki UE, poczynając od wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
6. uważa, że jednym z głównych celów polityki Unii Europejskiej powinno być wspieranie instytucji sądowych wszystkich instancji i szczebli w zakresie zapewnienia rzeczywistego przestrzegania praw człowieka, w szczególności wspieranie sądów międzynarodowych;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

7. wzywa zatem Radę i Komisję do podjęcia działań o charakterze priorytetowym, zgodnie z tymi samymi przesłankami, co w przypadku powołania Międzynarodowego Trybunału Karnego, na rzecz wspierania działalności wszystkich instytucji sądowych zaangażowanych w ochronę praw człowieka; w szczególności uważa, że w związku z nadmiernym obciążeniem pracą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka należy przydzielić dodatkowe środki oraz że największego wsparcia należy udzielać pracom Międzyamerykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, a także, że należy podjąć kroki na rzecz ustanowienia Trybunału Praw Człowieka przez kraje Azji i Pacyfiku;

8. wyraża przekonanie, że prawo do demokracji, rozumiane jako prawo każdego obywatela do udziału w korzystaniu z suwerenności narodu w ramach instytucji podlegających rządowi prawa, stanowi nabyte w biegu historii powszechne prawo naturalne, wyraźnie uznawane przez Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Deklarację Wiedeńską z 1993 r. i Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych; uważa, że dla instytucji wspólnoty międzynarodowej, UE i wszystkich państw członkowskich to prawo do demokracji wiąże się z obowiązkiem działania na rzecz usuwania przeszkód na drodze do pełnego korzystania z nich na całym świecie; uważa, że w tym celu należy podjąć dodatkowe kroki, tzn. utworzyć prawdziwą sieć demokracji na całym świecie w drodze przekształcenia i wzmocnienia istniejących organizacji;

9. uznaje niestosowanie przemocy za najbardziej właściwy sposób gwarantowania, że prawa człowieka będą służyć każdemu, będą utrzymywane w mocy, promowane i w pełni przestrzegane; wyraża przekonanie, że ich promowanie powinno stanowić priorytetowy cel polityki UE z zakresu praw człowieka i demokracji; wyraża zamiar brania udziału w aktualizowaniu i poznawaniu nowoczesnej teorii i praktyki niestosowania przemocy, częściowo poprzez analizę porównawczą najlepszych metod stosowanych w przeszłości; pragnąc przyznać temu projektowi główną polityczną rolę, proponuje zorganizowanie w 2009 r. Europejskiej konferencji w sprawie niestosowania przemocy i ogłoszenie roku 2010 „Europejskim rokiem niestosowania przemocy”; wzywa państwa członkowskie do podejmowania działań pod egidą ONZ na rzecz ogłoszenia „Dekady niestosowania przemocy 2010-2020”;

Roczne sprawozdanie Unii Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka w roku 2007

10. podkreśla znaczenie rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE na rzecz praw człowieka i dostrzega, że przedmiotowe sprawozdanie przedstawia ogólny zarys rosnącej liczby działań Unii Europejskiej dotyczących praw człowieka;

11. wyraża przekonanie, że należy udostępnić więcej informacji oraz przekazywać lepszej jakości informacje, które są niezbędne do oceny wdrażanej wcześniej polityki, a także określić wytyczne dla modyfikacji ogólnego podejścia oraz dostosowania priorytetów politycznych poszczególnych państw w celu przyjęcia krajowej strategii na rzecz praw człowieka lub przynajmniej zawarcia rozdziału na temat praw człowieka w krajowych dokumentach strategicznych; ponawia wezwanie do przeprowadzenia regularnej, okresowej oceny sposobów wykorzystania i wyników polityki, instrumentów i inicjatyw UE w dziedzinie praw człowieka w stosunku do państw trzecich; wzywa Radę i Komisję do opracowania szczegółowych i wymiernych wskaźników i punktów odniesienia, które pozwolą zmierzyć skuteczność tych polityk;

12. z zadowoleniem przyjmuje publiczne przedstawienie przez Radę i Komisję sprawozdania za rok 2007 w czasie posiedzenia plenarnego Parlamentu w grudniu 2007 r., kiedy wręczono również Nagrodę im. Sacharowa na rzecz Wolności Myśli obywatelowi Sudanu, Salihowi Mahmoudowi Mohamedowi Osmanowi; poprzez ustanowienie regularności takiej praktyki grudniowe posiedzenie plenarne Parlamentu Europejskiego stało się dorocznym punktem odniesienia dla działań UE na rzecz praw człowieka;

13. ponownie wzywa Radę i Komisję do określenia „państw budzących szczególne obawy”, gdzie promowanie praw człowieka jest szczególnie trudne oraz ustanowienia w tym celu kryteriów, które umożliwią ocenę krajów na podstawie ich wyników w zakresie poszanowania praw człowieka, co pozwoli sformułować odpowiednie priorytety polityczne;

Działania Rady i Komisji z zakresu praw człowieka na forach międzynarodowych

14. uważa, że wzmocnienie pod względem ilościowym i jakościowym sekretariatu Rady w obszarze praw człowieka pozwoli zwiększyć widoczność i wzmocnić rolę Unii Europejskiej w dziedzinie promowania i gwarantowania poszanowania praw człowieka w ramach polityki zewnętrznej; oczekuje, że wyznaczenie wysokiego przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, który będzie jednocześnie wiceprzewodniczącym Komisji, znacznie wzmocni spójność i skuteczność UE w tej dziedzinie;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

15. wyraża przekonanie, że postęp, jakim jest utworzenie Agencji Praw Podstawowych, stanowi pierwszy krok na drodze ku realizacji wezwania Parlamentu do utworzenia zintegrowanych ram regulacyjnych i instytucjonalnych mających na celu nadanie mocy wiążącej karcie praw podstawowych oraz zapewnienie zgodności z postanowieniami europejskiej konwencji praw człowieka, a także opracowanie kompleksowej polityki UE w zakresie praw mniejszości; podkreśla znaczenie faktu, że mandat Agencji obejmuje również kraje, które zawarły porozumienia o stabilizacji i stowarzyszeniu z UE;

16. uważa, że w przyszłości poszanowanie i promowanie praw człowieka powinno być wyraźnie wpisane w mandat specjalnych przedstawicieli Unii Europejskiej;

17. wyraża przekonanie, że zdolność Unii Europejskiej do zapobiegania sytuacjom kryzysowym, reagowania na nie, zarządzania nimi i rozwiązywania ich jest niewystarczająca; wnioskuje, aby Rada, w związku ze swoimi wcześniejszymi zaleceniami w sprawie ustanowienia europejskiego cywilnego korpusu pokojowego, zaczęła stopniowo przekształcać cywilne aspekty europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony w „cywilną służbę na rzecz pokoju” w celu zarządzania kryzysowego w razie krótkotrwałych konfliktów cywilnych i budowania pokoju w dłuższej perspektywie; wyraża przekonanie, że UE powinna w tym kontekście dążyć do wzmocnienia struktur społeczeństwa obywatelskiego w terenie — zarówno na szczeblu regionalnym i krajowym, jak na niższych szczeblach — aby wspierać budowę zaufania i zdolności, ulepszyć monitorowanie oraz zwiększyć świadomość, a tym samym promować instytucjonalizację udziału społeczeństwa obywatelskiego w strukturach pokojowych i bezpieczeństwa na szczeblu regionalnym i niższym;

18. ponawia swój apel do Komisji o zachęcanie państw członkowskich UE i państw trzecich, z którymi prowadzone są obecnie negocjacje w sprawie przyszłej akcesji, do podpisania i ratyfikowania wszystkich głównych konwencji i protokołów dodatkowych Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Rady Europy dotyczących praw człowieka; zwraca szczególną uwagę państw członkowskich UE na konieczność ratyfikacji Międzynarodowej konwencji z 1990 r. o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin, czego dotychczas nie uczyniło żadne z państw członkowskich⁽¹⁾;

19. wzywa do niezwłocznej ratyfikacji przez WE i jej państwa członkowskie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych; nalega, aby protokół dodatkowy do tej konwencji uznać za jej integralną część oraz wzywa do równoczesnego przystępowania zarówno do konwencji, jak i do protokołu;

20. podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia aktywnego zaangażowania Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w odniesieniu do zagadnień związanych z prawami człowieka i demokracją w ramach uczestnictwa w 2008 r. w różnorodnych forach międzynarodowych, w tym w pracach Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC), Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Rady Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Rady Europy;

21. wzywa do poprawy współpracy i koordynacji działań pomiędzy Radą Europy i Unią Europejską; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Radę Europy i UE w dniu 11 maja 2007 r. protokołu ustaleń i wzywa obie strony do wprowadzenia go w życie; w szczególności odwołuje się do następujących zaleceń zawartych w sprawozdaniu Junckera z dnia 11 kwietnia 2006 r. zatytułowanym „Rada Europy — Unia Europejska: jedyna ambicja dla kontynentu europejskiego”:

— zalecenia dotyczącego stworzenia mechanizmu odwoławczego, w ramach którego Unia Europejska będzie mogła odwoływać się do Komisarza Praw Człowieka w celu uzupełnienia działania istniejących organów Unii zarówno w ramach procesu rozszerzenia, jak i w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa lub procesu stabilizacji i stowarzyszenia;

— zalecenia dotyczącego stworzenia mechanizmu, który służyłby wspieraniu i umacnianiu demokracji oraz pełnemu wykorzystaniu doświadczenia i wiedzy komisji weneckiej Rady Europy;

— zalecenia dotyczącego usystematyzowania zasad korzystania z ekspertyz Rady Europy, aby zapewnić komplementarność i spójność pracy wykonywanej przez Unię Europejską i Radę Europy;

⁽¹⁾ Stan z czerwca 2007 r.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

22. wzywa do ściślejszej współpracy między Radą Europy a Unią Europejską w dziedzinie promowania praw mniejszości oraz ochrony języków regionalnych i mniejszościowych; wzywa do wykorzystania wiążących prawnie dokumentów Rady Europy takich jak Konwencja ramowa o ochronie mniejszości narodowych i Europejska karta języków regionalnych lub mniejszościowych, a także związanego z nimi sprawnego mechanizmu monitorowania; apeluje o rozpatrzenie opinii komitetu doradczego, utworzonego na mocy konwencji, dotyczącej środków przedsięwziętych przez państwa zdające sprawozdanie, jak również o rozpatrzenie sprawozdań komitetu ekspertów utworzonego na mocy karty dotyczących działań państw-stron w ramach prac instytucji UE, w szczególności podczas procesu przystąpienia w odniesieniu do krajów kandydujących;

23. zwraca uwagę, że UNHRC posiada potencjał do stworzenia użytecznych ram dla wielostronnych działań UE z zakresu praw człowieka; zwraca uwagę, że w trakcie ostatniego roku działalności nowy organ nie udowodnił swojej wiarygodności jednakże jeszcze raz podkreśla kluczową rolę UNHRC w ogólnej strukturze ONZ; wyraża przekonanie, że wdrożenie mechanizmu uniwersalnego przeglądu okresowego pozwoli uzyskać pierwsze namacalne wyniki i poprawę stanu rzeczy; wzywa Radę i Komisję do wnikliwego monitorowania tego procesu, tak aby zapewnić, że w jego trakcie realizowane będą postanowienia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 60/251 z dnia 15 marca 2006 r., stanowiącej podstawę okresowego przeglądu — w oparciu o cel i wiarygodne informacje — wypełniania przez każde z państw zobowiązań i powinności w zakresie praw człowieka w sposób zapewniający powszechny charakter oraz równe traktowanie w odniesieniu do wszystkich państw; wzywa Radę, aby skonsultowała się z Parlamentem w tej kwestii;

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach procedury składania skarg, sformułowanej w oparciu o „procedurę 1503”, osoby i organizacje będą mogły w dalszym ciągu składać do UNHRC skargi dotyczące rażących i potwierdzonych w wiarygodny sposób przypadków łamania praw człowieka oraz wzywa Radę i Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby organizacje pozarządowe mogły nadal przedstawiać swoje stanowisko w UNHRC, a tym samym korzystać z praw, jakie wiążą się z ich statusem doradczym, umożliwiających przedkładanie komunikatów na piśmie i składanie oświadczeń ustnych;

25. podkreśla znaczenie procedur specjalnych i mandatów dla państw w ramach UNHRC; podkreśla, że proces odnawiania mandatów musi być przejrzysty oraz że należy dołożyć starań, aby wyznaczyć niezależnych i doświadczonych kandydatów, którzy będą reprezentatywni zarówno pod względem geograficznym, jak i na płaszczyźnie płci; odnotowuje, że mandat zespołu ekspertów ds. Darfuru musiał zostać połączony z mandatem specjalnego sprawozdawcy ds. Sudanu; odnotowuje również decyzję Unii Europejskiej dotyczącą poparcia rezolucji wzywającej do nieprzedłużania mandatu ekspertom ds. praw człowieka w Darfurze oraz decyzji Rady Praw Człowieka ONZ dotyczącej nieprzedłużania mandatów odnoszących się do Białorusi i Kuby;

26. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby nadal dążyły do ustanowienia kryteriów członkostwa dotyczących wyboru do UNHRC, w tym wystosowania stałych zaproszeń do udziału w procedurach specjalnych; wzywa również do monitorowania rzeczywistej realizacji obietnic wyborczych rządów państw członkowskich ONZ; nalega, aby zasada ta była stosowana do ustalania czy UE powinna popierać kraje kandydackie;

27. w tym kontekście wzywa Unię Europejską do formalnego zaangażowania wraz z innymi demokratycznymi rządami z innych grup regionalnych w celu rozpoczęcia formalnej współpracy i konsultacji w ramach UNHRC służących zagwarantowaniu powodzenia inicjatyw ukierunkowanych na przestrzeganie zasad zawartych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; wyraża przekonanie, że wielostronne wysiłki UE na rzecz praw człowieka mogą być skuteczne na forach ONZ jedynie dzięki wspólnym działaniom w ramach międzyregionalnego sojuszu państw demokratycznych, czego przykładem może być przyjęcie w dniu 18 grudnia 2007 r. wspomnianej powyżej rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci;

28. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wykorzystwała swoją pozycję jako instytucji przewodzącej procesowi Kimberley w 2007 r. do wzmocnienia mechanizmów stworzonych w celu zahamowania przepływu „spornych diamentów”; ponownie podkreśla znaczenie procesu Kimberley, biorąc pod uwagę związek pomiędzy powstrzymaniem handlu „spornymi diamentami” a osiągnięciem zrównoważonego pokoju i bezpieczeństwa; wita również Turcję i Liberię jako nowych uczestników, którzy przystąpili do procesu Kimberley w 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje ponowne przystąpienie Republiki Konga do tego procesu (dzięki czemu łączna liczba uczestników wzrosła do 48 (wśród których Wspólnotę Europejską reprezentuje 27 państw członkowskich);

Czwartek, 8 maja 2008 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że trzecia międzynarodowa konferencja, której celem było zawarcie międzynarodowego traktatu w sprawie zakazu produkcji, stosowania, przewozu lub składowania bomb kasetowych zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa humanitarnego, odbyła się w Wiedniu w grudniu 2007 r. przy pełnym poparciu Unii Europejskiej⁽¹⁾; wzywa Rumunię i Cypr, jako jedyne państwa członkowskie Unii, które jeszcze tego nie uczyniły, do poparcia deklaracji z Oslo w sprawie amunicji kasetowej z dnia 23 lutego 2007 r.; w pełni popiera kolejne konferencje w ramach procesu z Oslo, z których jedna miała miejsce w Wellington w dniach 18–22 lutego 2008 r., a druga odbędzie się w Dublinie w dniach 19–30 maja 2008 r.; oczekuje, że wszystkie państwa członkowskie UE będą mogły podpisać wspomniany traktat podczas uroczystości w Oslo, które zaplanowano na koniec 2008 r.;

30. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań na rzecz powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego oraz przyjęcia niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczącym Międzynarodowego Trybunału Karnego⁽²⁾ oraz z planem działania; zwraca uwagę na fakt, że nie wszystkie prezydencje Rady realizują ten wspólny cel z takim samym zapałem; zwraca się do wszystkich prezydencji o podkreślenie statusu współpracy z MTK w trakcie wszelkich spotkań z krajami trzecimi; wnioskuje o rozszerzenie zakresu wspomnianych starań, tak by objęły również ratyfikację i realizację Porozumienia o przywilejach i immunitetach MTK, które stanowi ważne narzędzie działania Trybunału; zwraca uwagę na wejście w życie w dniu 8 grudnia 2007 r. porozumienia z Wielką Brytanią w sprawie wykonywania wyroków (oraz wejście w życie podobnego porozumienia z Austrią w 2005 r.) i apeluje do wszystkich państw członkowskich o rozważenie zawarcia podobnych porozumień z MTK; uznaje porozumienie o współpracy i pomocy pomiędzy UE a MTK za ważne narzędzie uzupełniające zobowiązania spoczywające na poszczególnych państwach członkowskich;

31. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie statutu rzymskiego przez Japonię w lipcu 2007 r., dzięki czemu łączna liczba państw-stron wzrosła w grudniu 2007 r. do 105; wzywa Republikę Czeską jako jedyne państwo członkowskie UE, które do tej pory nie ratyfikowało statutu rzymskiego, aby niezwłocznie to uczyniła; wzywa raz jeszcze wszystkie kraje, które nie ratyfikowały jeszcze statutu rzymskiego, aby bezzwłocznie to uczyniły⁽³⁾; wzywa Rumunię, aby unieważniła dwustronne porozumienie ze Stanami Zjednoczonymi o niewydawaniu osób;

32. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnej współpracy w ramach mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, zwłaszcza poprzez wydawanie zbiegów wymiarowi sprawiedliwości; w tym kontekście z zadowoleniem wskazuje na współpracę ze strony Demokratycznej Republiki Konga w przekazaniu Germaina Katangi do MTK, ze strony Serbii przy aresztowaniu i przekazaniu Zdravko Tolimira do Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (ICTY) oraz współpracę Serbii i Czarnogóry przy aresztowaniu i przekazaniu Vlastimira Djordjevicia do ICTY; zauważa jednak z niepokojem stały brak współpracy z MTK ze strony Sudanu w aresztowaniu i przekazaniu Ahmada Muhammada Haruna i Ali Muhammada Ali Abd-Al-Rahmana; z niepokojem zauważa, że wydane przez MTK nakazy aresztowania czterech członków ugandyjskiej Bożej Armii Oporu nie zostały jak dotąd wykonane; zauważa również z niepokojem, że Radovan Karadžić i Ratko Mladić w dalszym ciągu przebywają na wolności i nie zostali jeszcze postawieni przed ICTY; w tym kontekście wzywa władze serbskie do zapewnienia pełnej współpracy z ICTY, która powinna doprowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, co otworzy drogę do ratyfikacji porozumienia o stabilizacji i stowarzyszeniu; ponadto jest zdania, że postępowanie toczące się obecnie przeciw byłemu prezydentowi Liberii, Charlesowi Taylorowi, prowadzone przez Specjalny Trybunał dla Sierra Leone w Hadze, stanowi znaczący krok w kierunku położenia kresu bezkarności;

⁽¹⁾ W konferencji uczestniczyło ponad 140 przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i 138 państw (z których 94 poparło deklarację z Oslo lub proces z Oslo).

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, str. 67.

⁽³⁾ Na dzień 13 marca 2008 r. 87 państw nie ratyfikowało jeszcze statutu rzymskiego: Algeria, Angola, Armenia, Azerbejdżan, Bahamy, Bahrajn, Bangladesz, Białoruś, Bhutan, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Chiny, Wybrzeże Kości Słoniowej, Kuba, Republika Czeska, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Grenada, Gwatemala, Gwinea-Bissau, Haiti, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Izrael, Jamajka, Kazachstan, Kiribati, Kuwejt, Kirgistan, Laos, Liban, Libia, Madagaskar, Malezja, Malediwy, Mauretania, Mikronezja, Mołdowa, Monako, Maroko, Mozambik, Birma, Nepal, Nikaragua, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Katar, Federacja Rosyjska, Rwanda, Saint Lucia, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Arabia Saudyjska, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Surinam, Suazi, Syria, Tajlandia, Togo, Tonga, Tunezja, Turcja, Turkmenistan, Tuvalu, Ukraina, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Stany Zjednoczone, Uzbekistan, Vanuatu, Wietnam, Jemen, Zimbabwe.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

33. podkreśla potrzebę wzmocnienia systemu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w tym kontekście uznaje ustanowienie w listopadzie 2007 r. mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie wymiaru sprawiedliwości jako nowego instrumentu współpracy międzynarodowej w dziedzinie zapewniania pomocy i przekazywania wiedzy w sytuacjach, gdy identyfikacja, gromadzenie i ochrona informacji może być pomocna w szerokim zakresie opcji dotyczących międzynarodowego i przejściowego wymiaru sprawiedliwości; apeluje do MTK o zintensyfikowanie wysiłków na rzecz rozszerzenia swojej pomocy, aby zaangażować w proces konstruktywnej interakcji z MTK społeczności w okolicznościach podlegających dochodzeniu, co pozwoli promować zrozumienie i poparcie dla jego mandatu i sprostać oczekiwaniom, a także umożliwi tym społecznościom śledzenie i zrozumienie procesu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; podkreśla rolę, jaką mechanizmy inne niż sądowe mogą odegrać w rozwiązywaniu problemu łamania praw człowieka i przepisów międzynarodowego prawa karnego, pod warunkiem, że podejmowane działania są zgodne z odpowiednimi procedurami i nie są pozorne;

34. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ deklaracji dotyczącej praw rdzennej ludności i składa gratulacje Radzie i państwom członkowskim w związku z poparciem tego tekstu tworzącego dla państw ramy ochrony i wspierania praw rdzennej ludności bez przypadków wykluczenia lub dyskryminacji; jednocześnie z niepokojem zauważa, że bez nowych instrumentów służących zagwarantowaniu wdrożenia przedmiotowej deklaracji nie można oczekiwać rzeczywistej poprawy jakości życia rdzennej ludności, zwłaszcza tej żyjącej pod rządami dyktatur lub reżimów autorytarnych; apeluje zatem do Komisji o podjęcie dalszych działań w związku z wdrożeniem tej deklaracji, w szczególności przy pomocy europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR), zalecając wszystkim państwom członkowskim pilną ratyfikację Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 169 w sprawie ludności rdzennej plemiennej, która zapewnia wsparcie wartości wyrażonych w przedmiotowej deklaracji przy pomocy prawnie wiążącego dokumentu;

35. ponownie wzywa Komisję do opracowania europejskiej strategii ramowej dotyczącej Romów z uwagą na szczególną sytuację ludności romskiej w Unii Europejskiej, krajach kandydujących oraz krajach biorących udział w procesie stabilizacji i stowarzyszenia w odniesieniu do Bałkanów Zachodnich;

36. apeluje do EU o odegranie kluczowej roli podczas konferencji przeglądowej w Durbanie i promowanie wyważonego tekstu zakładającego walkę z rasizmem, a nie delegitymizację państw demokratycznych i promowanie nienawiści, tak jak miało to miejsce w przypadku tekstu przyjętego podczas konferencji w Durbanie w 2001 r.;

37. z ubolewaniem odnotowuje, że choć Komisja kilkakrotnie zalecała ratyfikację konwencji MOP nr 169, na chwilę obecną, prawie 20 lat po jej wejściu w życie, ratyfikowały ją jedynie trzy państwa członkowskie: Dania, Hiszpania i Holandia; w związku z powyższym zachęca do podejmowania inicjatyw mających na celu zwiększenie świadomości znaczenia tego ważnego instrumentu legislacyjnego oraz zwiększenie jego skuteczności na całym świecie dzięki zagwarantowaniu jego ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie;

Realizacja wytycznych Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka

38. ponownie wzywa Komisję oraz ambasady i konsulaty państw członkowskich do zagwarantowania, że cały ich personel będzie w pełni świadomy wytycznych w dziedzinie praw człowieka; wyraża przekonanie, że powołanie nowej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych należy wykorzystać proaktywnie do zharmonizowania podejścia stosowanego przez zagraniczne misje państw członkowskich i delegacje Komisji w obszarze praw człowieka poprzez wspólne wykorzystywanie struktur i personelu, tak aby utworzyć prawdziwe „ambasady Unii Europejskiej”;

39. dostrzega dążenia prezydencji niemieckiej i portugalskiej do opracowania ostatecznej wersji wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka w odniesieniu do praw dziecka; oczekuje, że w ciągu przyszłego roku otrzyma projekty szczegółowych środków wykonawczych, które będą skupiać się na wdrażaniu całościowego i kompleksowego podejścia wypracowanego w ramach głównych wytycznych;

40. wzywa prezydencję do znalezienia sposobów poprawy koordynacji i współpracy pomiędzy grupami roboczymi Rady w związku z zabiegami dyplomatycznymi prowadzonymi w obszarach wspólnej troski — na przykład pomiędzy grupą roboczą ds. praw człowieka (COHOM) a grupą roboczą ds. MTK w odniesieniu do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i dzieci w konfliktach zbrojnych;

41. wzywa Radę do zaktualizowania wytycznych w sposób umożliwiający pełne uwzględnienie znaczenia korzystania z najwyższych dostępnych standardów z zakresu ochrony zdrowia jako podstawowego prawa, ze szczególnym naciskiem na zwalczanie bólu;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Kara śmierci

42. z zadowoleniem przyjmuje wspomnianą wyżej rezolucję 62/149, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ dnia 18 grudnia 2007 r. i wzywającą do wprowadzenia ogólnoswiatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także dostrzega pozytywny ponadregionalny charakter tej inicjatywy;

43. apeluje do Rady o dokonanie aktualizacji wytycznych w sprawie kary śmierci w celu wsparcia wszelkich działań nakierowanych na pełne wdrożenie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w której między innymi wezwano wszystkie państwa, które utrzymały karę śmierci, do poszanowania międzynarodowych standardów przewidujących zabezpieczenia gwarantujące ochronę praw osób skazanych na karę śmierci, a w szczególności minimalnych standardów wymienionych w załączniku do rezolucji Rady Gospodarczej i Społecznej 1984/50 z dnia 25 maja 1984 r.; zaznacza, że rezolucja ta dostarcza sekretarzowi generalnemu informacji dotyczących stosowania kary śmierci i poszanowania praw osób skazanych na karę śmierci i ma na celu stopniowe ograniczanie stosowania tej kary oraz zmniejszanie liczby przestępstw, za popełnienie których może ona zostać orzeczona; zaznacza, że rezolucja ta kończy się wezwaniem do wszystkich państw członkowskich ONZ o ustanowienie moratorium na wykonywanie kary śmierci z perspektywą całkowitego jej zniesienia;

44. wzywa prezydencję do zachęcenia Hiszpanii, Łotwy, Polski i Włoch, które jak dotąd nie podpisały protokołu nr 13 do europejskiej konwencji praw człowieka w sprawie bezwzględnego uchylenia kary śmierci, aby uczyniły to ⁽¹⁾; przyznaje w tym kontekście, że wdrożenie wytycznych w sprawie kary śmierci mogłoby być bardziej spójne, gdyby państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały wspomniane protokoły i konwencje;

45. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie podpisania wspólnej deklaracji Rady Europy i Unii Europejskiej ustanawiającej Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci, który obchodzony będzie 10 października każdego roku; z zadowoleniem przyjmuje obrady konferencji europejskiej w Lizbonie w dniu 9 października 2007 r., gdzie ponownie wezwano do całkowitego zniesienia kary śmierci w Europie i propagowania jej powszechnego zniesienia;

46. z zadowoleniem przyjmuje zniesienie kary śmierci w Albanii w dniu 25 marca 2007 r. (w stosunku do wszystkich przestępstw); w Kirgistanie w dniu 27 czerwca 2007 r.; w Rwandzie w dniu 26 lipca 2007 r., w stanie New Jersey (Stany Zjednoczone) w dniu 13 grudnia 2007 r. oraz w Uzbekistanie w dniu 1 stycznia 2008 r.; wyraża zaniepokojenie możliwością przywrócenia kary śmierci w Gwatemali; apeluje do rządu gwatemalskiego, aby autentycznie zobowiązał się do wprowadzenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Chin o ponownym zbadaniu przez Sąd Najwyższy wszystkich wyroków kary śmierci, pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że Chiny wykonują nadal największą liczbę egzekucji na całym świecie; potępia stosowanie kary śmierci na Białorusi, które jest sprzeczne z europejskimi wartościami; potępia nasilenie stosowania kary śmierci przez reżim w Iranie; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że w Iranie wciąż wykonuje się karę śmierci na osobach poniżej 18 roku życia;

Tortury i inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie

47. zauważa, że Grecja, Litwa, Łotwa, Słowacja i Węgry jak dotychczas ani nie podpisały, ani nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur; zwraca uwagę, że Austria, Belgia, Cypr, Finlandia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy, Portugalia, Rumunia i Włochy podpisały ten protokół, ale nie ratyfikowały go; apeluje do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jak dotąd nie podpisały lub nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, aby niezwłocznie to uczyniły;

48. wyraża zaniepokojenie w odniesieniu do rzeczywistego zaangażowania w kwestie praw człowieka tych państw członkowskich UE, które odmawiają podpisania wspomnianej wyżej międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami; zwraca się do wszystkich państw członkowskich UE, które jeszcze tego nie uczyniły, o niezwłoczne podpisanie i ratyfikowanie tej konwencji ⁽²⁾;

⁽¹⁾ W dniu 10 stycznia 2008 r. Hiszpania, Łotwa, Polska i Włochy podpisały protokół nr 13, ale nie ratyfikowały go.

⁽²⁾ Sygnatariusze (stan na grudzień 2007 r.): Austria, Belgia, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Malta, Niemcy, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Szwecja i Włochy. (tylko dwa państwa — Albania i Argentyna — ratyfikowały Konwencję, która aby wejść w życie, wymaga ratyfikacji przez 20 państw).

Czwartek, 8 maja 2008 r.

49. zwraca uwagę Rady i Komisji na niedawno ukończone studium pt.: „Wdrażanie wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania”, przedstawione podkomisji Parlamentu Europejskiego ds. praw człowieka w dniu 28 czerwca 2007 r. oraz COHOM w grudniu 2007 r.; wzywa oba organy do stosowania zawartych w nim zaleceń, takich, jak zalecenie dotyczące opracowania klarownego obrazu sytuacji na świecie, z uwzględnieniem miejscowego kontekstu politycznego, społecznego, kulturowego i prawnego w poszczególnych państwach; wzywa Radę i Komisję, aby po przeprowadzeniu analizy przesyłały instrukcje do swoich delegacji i misji państw członkowskich w celu wsparcia ich we wdrażaniu tychże wytycznych;

50. wzywa Radę i Komisję do zacieśnienia współpracy z Radą Europy na rzecz utworzenia strefy wolnej od tortur i maltretowania, obejmującej całą Europę, co będzie stanowiło wyraźny sygnał, że kraje europejskie uznają eliminację tych praktyk także na swoim terytorium za autentyczny priorytet;

51. oczekuje oceny procesu wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, która jest przygotowywana w celu przedstawienia COHOM; w kontekście przeglądu tych wytycznych oczekuje, że COHOM omówi szczegółowe kryteria dotyczące działań w sprawie poszczególnych przypadków w celu usprawnienia wdrażania wytycznych; zaleca przyjęcie środków, mających zapewnić przestrzeganie całkowitego zakazu stosowania tortur oraz innych niehumanitarnych i poniżających kar oraz opieranie się wszelkim próbom ustanowienia stanowiska UE uprawniającego stosowanie gwarancji dyplomatycznych w celu ułatwienia przekazywania osób do kraju, w odniesieniu do którego może istnieć ryzyko, że będą tam one torturowane i poddawane innym niehumanitarnym i poniżającym karom;

52. wzywa do zaktualizowania wytycznych Unii Europejskiej w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania w świetle art. 15 konwencji ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, który dotyczy niestosowania tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania;

53. zwraca się o regularny udział przedstawicieli prezydencji lub sekretariatu Rady w pracach odpowiednich komisji ONZ, jak również o kontynuację współpracy z Radą Europy oraz jej Komitetem Zapobiegania Torturom, w celu osiągnięcia zasadniczego i użytecznego wkładu merytorycznego w proces decyzyjny dotyczący działań dyplomatycznych w stosunku do poszczególnych krajów;

54. apeluje do Rady i Komisji o kontynuowanie praktyki działań dyplomatycznych w stosunku do wszystkich partnerów UE na arenie międzynarodowej w odniesieniu do ratyfikacji i wdrożenia międzynarodowych konwencji zakazujących stosowania tortur i maltretowania, jak również dotyczących świadczenia pomocy rehabilitacyjnej osobom, które przeżyły tortury; wzywa UE, aby uznała walkę ze stosowaniem tortur i maltretowaniem za absolutny priorytet swojej polityki na rzecz praw człowieka, szczególnie poprzez intensyfikację wdrażania wytycznych i wszelkich innych instrumentów UE, takich jak europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR), oraz zagwarantowanie, że państwa członkowskie powstrzymają się od przyjmowania gwarancji dyplomatycznych od państw trzecich, w których istnieje realne niebezpieczeństwo tortur lub maltretowania;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

55. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ do spraw dzieci w konfliktach zbrojnych, opublikowane w dniu 13 sierpnia 2007 r., w którym stwierdzono, że państwa członkowskie ONZ powinny zastosować zdecydowane i ukierunkowane środki przeciwko szczególnie krnąbrnym sprawcom;

56. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie i zalecenia sekretarza generalnego ONZ dotyczące dzieci w konflikcie zbrojnym w Birmie; potępia przypadki poważnego naruszenia praw dzieci w tym kraju i wzywa COHOM, aby nadał Birmie priorytetowy status podczas wdrażania wytycznych w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych;

57. z zadowoleniem przyjmuje postępy w stosowaniu międzynarodowych standardów ochrony dzieci w zakresie pociągania domniemych sprawców do odpowiedzialności, takich jak oskarżenia wniesione przez MTK przeciw wysokiej rangi przywódcom różnych walczących frakcji w Demokratycznej Republice Konga oraz oskarżenia wniesione przeciw czterem wysokiej rangi członkom Bożej Armii Oporu w Ugandzie; wyraża przekonanie, że orzeczenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone, które stanowi, że rekrutowanie lub wykorzystywanie w walkach dzieci poniżej 15 roku życia jest zbrodnią wojenną na mocy zwyczajowego prawa międzynarodowego, a także niedawne skazanie dowódców wojskowych za werbowanie dzieci stanowią istotne osiągnięcia;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

58. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze uwzględnianie praw dzieci w szerokim zakresie negocjacji, porozumień, działań na rzecz budowania i utrzymywania pokoju, agend i traktatów; podkreśla jednakże, że klauzule dotyczące dzieci zawarte w porozumieniach pokojowych powinny być szczegółowe, a wyznaczone w nich cele — możliwe do osiągnięcia;

59. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze uwzględnianie praw dzieci w przewidzianych na mocy prawa międzynarodowego mechanizmach odpowiedzialności za zbrodnie (wyrażając w tym kontekście uznanie dla wysiłków w tym kierunku, czynionych w 2007 r. przez liberyjską Komisję Prawdy i Pojednania), jako ważny środek, dzięki któremu dzieci mogą korzystać z prawa do uczestniczenia w decyzjach mających wpływ na ich życie; podkreśla jednak, że uczestnictwu takiemu musi przyświecać interes dziecka, który należy uwzględnić poprzez zastosowanie polityki i procedur odpowiednich do wieku oraz propagowanie rehabilitacji i reintegracji niepełnoletnich ofiar;

60. z zadowoleniem przyjmuje postęp w tworzeniu polityki w odniesieniu do zintegrowanych zasad rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (2006) zasad paryskich i wytycznych w sprawie dzieci w siłach lub oddziałach zbrojnych (2007); podkreśla jednak, że wymagają one obecnie skutecznego wdrożenia;

61. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kolejnych siedem krajów (Argentyna, Chorwacja, Gwatemala, Laos, Maroko, Mauretania i Ukraina) przyłączyło się do międzynarodowego zobowiązania do ochrony dzieci przed ich werbowaniem do sił zbrojnych w trakcie konfliktów, znanego jako zobowiązania i zasady paryskie; jednocześnie wyraża ubolewanie w związku z faktem, że zobowiązania tego nie podpisały Stany Zjednoczone, z uwagi na sprzeciw wobec klauzuli dotyczącej MTK;

62. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 11 państw członkowskich Unii Europejskiej podpisało Deklarację z Genewy w sprawie przemocy zbrojnej i rozwoju, zwiększając tym samym liczbę państw-stron do 42; apeluje do pozostałych 16 państw członkowskich Unii Europejskiej, które jeszcze nie podpisały wspomnianej deklaracji, aby niezwłocznie to uczyniły;

63. apeluje do państw członkowskich, które nie podpisały i nie ratyfikowały protokołów dodatkowych do Konwencji o prawach dziecka, aby niezwłocznie to uczyniły⁽¹⁾;

64. przypomina o braku ostatecznego rozwiązania nierozstrzygniętych konfliktów w krajach objętych europejską polityką sąsiedztwa (EPS); podkreśla, że takie sytuacje tworzą kontekst dla zaniedbywania państwa prawa i przypadków łamania praw człowieka na ich terenie, a także stanowią znaczną przeszkodę dla zagwarantowania i poszanowania wszystkich praw dziecka; wzywa do uznania szczególnej sytuacji dzieci i ich rodzin na obszarach dotkniętych nierozstrzygniętymi konfliktami w krajach EPS za kwestię priorytetową w kontekście działań UE w tej dziedzinie;

65. odnotowuje fakt, że prezydencja portugalska kontynuowała niemieckie inicjatywy oparte na wytycznych i poleciła wszystkim misjom dyplomatycznym UE w priorytetowych krajach, aby traktowały strategię uwzględniającą specyfikę poszczególnych krajów, przyjęte przez grupę roboczą ds. praw człowieka (COHOM) w dniu 15 czerwca 2007 r., jako stałe instrukcje, które mają być stosowane w pracach szefów misji w zakresie kwestii dzieci w konfliktach zbrojnych; wyraża zadowolenie z faktu, iż obecna prezydencja przesłała także lokalnym prezydentom sprawozdania otrzymane przez zainteresowane organizacje pozarządowe dotyczące określonych krajów; pochwała inicjatywę prezydencji słoweńskiej dotyczącą zamówienia analizy wpływu działań UE na dzieci dotknięte konfliktami zbrojnymi; w tym kontekście podkreśla, że wpływ wytycznych na dzieci i konflikty zbrojne jest ograniczony przede wszystkim ze względu na fakt, że większość delegacji Komisji i ambasad państw członkowskich nie została poinformowana, że ich państwa przyjmujące są uważane za priorytetowe w kwestii stosowania wymienionych wytycznych;

66. wzywa Radę i Komisję, aby włączyły swoje działania na rzecz walki z przymusową pracą dzieci do działań w obszarze polityki humanitarnej i handlowej;

⁽¹⁾ Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii (stan na listopad 2007 r.) nie został ratyfikowany przez Czechy, Finlandię, Niemcy, Grecję, Węgry, Irlandię, Luksemburg, Maltę i Wielką Brytanię. Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych (stan na październik 2007 r.) nie został ratyfikowany przez Estonię, Grecję, Węgry, Holandię, nie został też podpisany ani ratyfikowany przez Cypr.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Obrońcy praw człowieka

67. wzywa Radę i Komisję, aby zaangażowały się w bardziej przejrzyste i systematyczne wdrażanie wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka, zwłaszcza, że jest to ważny i nowatorski instrument mający za zadanie wspierać obrońców praw człowieka i chronić tych, którzy są zagrożeni;

68. oczekuje, że uznaniu wytycznych w sprawie obrońców praw człowieka za priorytetowy element polityki zagranicznej Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka będzie towarzyszyć skuteczne wdrażanie tych wytycznych w lokalnych strategiach dotyczących 120 krajów; wskazuje, że brak dyplomatycznych działań Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka w niektórych krajach, takich jak Chiny, Tunezja, Etiopia, Iran i Rosja, wydaje się odzwierciedlać brak jednomyślności wśród państw członkowskich Unii Europejskiej, gdyż poszczególne państwa członkowskie priorytetowo traktują różne interesy polityki zagranicznej i w ten sposób uniemożliwiają zbiorowe działania;

69. uważa, że konsekwentne podejście powinno także koncentrować się na umacnianiu budowania zdolności wśród działaczy na rzecz praw człowieka, w tym osób zaangażowanych w obronę praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, oraz sprzyjać mechanizmom konsultacji i współdziałania między nimi a ich rządami w sprawach reform demokratycznych i promowania praw człowieka, w szczególności gdy stawką są procesy demokratyzacji;

70. wzywa Radę i Komisję, aby aktywnie zachęcały obrońców praw człowieka do rozpowszechniania informacji na temat teorii i praktyki niestosowania przemocy i starały się wspierać wymianę wiedzy i doświadczenia w zakresie najlepszej praktyki, w oparciu o bezpośrednie doświadczenie zdobyte w trakcie swojej działalności;

71. zwraca się do Rady i państw członkowskich, aby pilnie rozważyły sprawę wydawania obrońcom praw człowieka wiz „nadzwyczajnych” poprzez włączenie wyraźnego odwołania do szczególnej sytuacji obrońców praw człowieka w nowym wspólnym kodeksie wizowym, a tym samym utworzenie szczególnej przyspieszonej procedury wizowej, w odniesieniu do której można wykorzystać doświadczenia rządów Irlandii i Hiszpanii w tym zakresie; uważa, że zachowanie w tajemnicy protestów Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka jest czasami pożyteczne, lecz zwraca się o to, aby pomimo tego lokalny personel Unii Europejskiej zawsze informowały miejscowe organizacje pozarządowe w sposób poufny o takich protestach;

72. odnotowuje fakt, że pomimo istotnych reform gospodarczych w Chinach nadal ma miejsce systematyczne łamanie praw politycznych i praw człowieka, które przybiera formy takie jak pozbawianie wolności za przekonania polityczne, ataki na prawników, obrońców praw człowieka i dziennikarzy, w tym uczestników tzw. ruchu w obronie prawa (weiquan), oraz zastraszanie ich, brak niezależnego sądownictwa, praca przymusowa, łamanie wolności wypowiedzi i wyznania oraz praw mniejszości religijnych i etnicznych, samowolne zatrzymanie, system obozów Laogai i zarzuty dotyczące nielegalnego pobierania organów do przeszczepów; jest równie zaniepokojony sporządzaniem czarnych list dziennikarzy i działaczy na rzecz praw człowieka, w tym Dalaj Lamy, jego sprzymierzeńców oraz wyznawców Falun Gong;

73. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że na Białorusi zarejestrowanych jest tylko pięć organizacji praw człowieka i że władze wciąż podejmują próby zastraszania i kontrolowania tych grup, a także wielokrotnie odmawiają prawnej rejestracji innych grup działających na rzecz praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z maja 2007 r. o odrzuceniu wniosku Białorusi o miejsce w UNHRC z uwagi na niezadowolającą sytuację w zakresie praw człowieka; ponownie apeluje do władz białoruskich, aby przestały stosować zastraszanie, prześladowanie, celowe aresztowanie i wnoszenie umotywowanych politycznie oskarżeń przeciwko obrońcom praw człowieka i działaczom społeczeństwa obywatelskiego na Białorusi;

74. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że w 2007 r. władze irańskie nasiliły prześladowanie niezależnych obrońców praw człowieka i prawników, próbując zapobiec nagłaśnianiu i tropieniu przez nich przypadków łamania praw człowieka; wyraża ubolewanie w związku z zamykaniem przez rząd irański organizacji pozarządowych, które promują zaangażowanie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i informują o łamaniu praw człowieka, w tym organizacji świadczących pomoc prawną i socjalną kobietom będącym ofiarami przemocy;

75. raz jeszcze podkreśla znaczenie udostępnienia podręcznika wdrażania wytycznych obrońcom praw człowieka działającym w terenie; zachęca grupę roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM) do rozpowszechniania w oddziałach regionalnych oraz w ambasadach i przedstawicielstwach tłumaczeń wytycznych UE dotyczących praw człowieka na języki UE używane w komunikacji w państwach trzecich oraz na najważniejsze języki spoza UE; wyraża zadowolenie z faktu, że jak dotąd dostępne są tłumaczenia na takie języki, jak rosyjski, arabski, chiński i farski, ale podkreśla, że na miejscu należy przygotować tłumaczenia na inne języki; apeluje do państw członkowskich Unii Europejskiej o uproszczenie wydawania wiz obrońcom praw człowieka, którzy zostali zaproszeni do udziału w imprezach organizowanych na terenie Unii Europejskiej lub którzy uciekają przed pogarszającymi się warunkami w zakresie bezpieczeństwa;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka oraz uznanych konsultacji z państwami trzecimi

76. wzywa Radę i Komisję do rozpoczęcia kompleksowej oceny wytycznych w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka i do opracowania jednoznacznych wskaźników dotyczących oddziaływania każdego dialogu oraz kryteriów rozpoczęcia, przerwania i wznowienia dialogów;

77. ponawia wezwanie do rozszerzenia dialogów dotyczących praw człowieka, tak aby obejmowały zarówno sytuację w krajach trzecich, jak i w Unii Europejskiej w celu zwiększenia wiarygodności przedmiotowych dialogów;

78. ponawia wezwanie, aby kwestie dotyczące praw człowieka były analizowane na najwyższym szczeblu politycznym, co nadałoby większe znaczenie polityczne trosce o prawa człowieka i zapobiegło wyłączeniu kwestii praw człowieka z dialogu politycznego przez państwa członkowskie lub kraje trzecie; uważa, że w związku z tym dialog ten nigdy nie powinien być wykorzystywany do zawężania tego tematu i spychania go w ten sposób na miejsce drugorzędne w odniesieniu do innych zagadnień politycznych; dlatego też wzywa Radę i Komisję do podjęcia następujących działań:

- ogłoszenia celów wyznaczonych dla każdego dialogu i monitorowania ich realizacji;
- wymagania, aby w odniesieniu do każdego dialogu przeprowadzano ocenę najlepiej „każdego roku”, a przynajmniej raz na dwa lata;
- dopilnowania, aby każde spotkanie w ramach dialogu, oprócz wątku dyskusji technicznych dla urzędników, obejmowało także wątek polityczny, w którym bezpośrednio uczestniczyć będą osoby pełniące obowiązki „na szczeblu ministerialnym”;

79. raz jeszcze podkreśla w tym kontekście propozycje zawarte w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka; podkreśla w związku z tym, że w styczniu 2008 r. Rada, Komisja i Podkomisja Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego podjęły dialog w celu wdrożenia zaleceń niniejszej rezolucji w kwestii zaangażowania Parlamentu w ogólny dialog w tej kwestii; przypomina o spoczywającym na Radzie obowiązku konsultacji z Parlamentem i należytego uwzględniania jego stanowiska zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej;

80. podkreśla potrzebę znacznego nasilenia dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Chinami, a także wyraża zaniepokojenie faktem, że Chiny udzieliły odpowiedzi jedynie w przypadku dwóch trzecich kwestii poruszonych przez UE w odniesieniu do poszczególnych problemów będących częścią dialogu; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że w Chinach dochodzi do poważnych przypadków łamania praw człowieka i podkreśla, że pomimo obietnic składanych przez reżim w związku ze zbliżającymi się igrzyskami olimpijskimi zgodnie z Kartą Olimpijską sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach nie uległa poprawie; zgodnie z Kartą Olimpijską z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Chiny podejmują działania mające na celu wdrożenie zaleceń specjalnego sprawozdawcy ds. tortur oraz że w ostatnim czasie zwrócono się do sądów, aby nie opierały się na przyznaniu się do winy; odnotowuje fakt, że pomimo wielokrotnych zapewnień rządu chińskiego o intencji ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, ratyfikacja wciąż nie następuje; wyraża ubolewanie, że podczas szczytu Unia Europejska-Chiny, który odbył się w Pekinie dnia 28 listopada 2007 r., nie została przyjęta żadna wspólna deklaracja Unii Europejskiej i Chin w sprawie praw człowieka, pomimo iż początkowo wyrażono zamiar wydania takiej deklaracji; wzywa Radę do udzielania Parlamentowi bardziej szczegółowych informacji po zakończeniu debaty, z uwzględnieniem szczegółowej listy protestów wystosowanych przez Radę i państwa członkowskie w indywidualnych przypadkach; zauważa, że obawy te należy podkreślać w czasie przygotowań do igrzysk olimpijskich w Pekinie, które stanowią ważną historyczną okazję do poprawy sytuacji praw człowieka w Chinach; w tym względzie jest nadal zaniepokojony chińskim ustawodawstwem, w tym dotyczącym systemu tajemnic państwowych, uniemożliwiającym zapewnienie przejrzystości koniecznej dla rozwoju dobrych rządów oraz systemu, w którym przeważają rządy prawa; jest zaniepokojony ograniczaniem wolności chińskich i międzynarodowych mediów, w tym Internetu, blogów i dostępu do informacji prasy chińskiej i międzynarodowej; jest również zaniepokojony szantażowaniem dziennikarzy i działaczy praw człowieka, w tym Dalaj Lamy, jego sprzymierzeńców oraz wyznawców Falun Gong; w tym kontekście wzywa do natychmiastowego uwolnienia wybitnego działacza na rzecz walki z AIDS, Hu Jia; podkreśla potrzebę kontynuowania, nawet po zakończeniu igrzysk olimpijskich, starannego monitorowania sytuacji w dziedzinie praw człowieka i zmian w ustawodawstwie dotyczących tej sprawy; apeluje do UE, aby zagwarantowała uzależnienie stosunków handlowych z Chinami od reform w dziedzinie praw człowieka, i w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka, zanim zostanie zawarta jakakolwiek nowa umowa ramowa o partnerstwie

Czwartek, 8 maja 2008 r.

i współpracy; wzywa Radę i Komisję do podniesienia kwestii Autonomicznego Regionu Mongolii Wewnętrznej, Wschodniego Turkiestanu i Tybetańskiego Regionu Autonomicznego i do aktywnego wspierania przejrzystego dialogu między rządem Chin i wysłannikami tybetańskiego rządu na uchodźstwie oraz do włączenia do głównego nurtu polityki kwestii wpływu chińskiej polityki w Afryce na prawa człowieka; jest nadal bardzo zaniepokojony systematycznym łamaniem praw człowieka etnicznych Ujgurów w Ujgurskim Regionie Autonomicznym Xinjiang;

81. jest nadal zaniepokojony, że prowadzony z Iranem dialog na temat praw człowieka został przerwany w 2004 r. z powodu braku postępu w poprawie sytuacji w zakresie praw człowieka i braku współpracy ze strony Iranu; wzywa władze irańskie do ponownego podjęcia dialogu w celu udzielenia wsparcia wszystkim przedstawicielom organizacji społeczeństwa obywatelskiego zaangażowanych na rzecz demokracji oraz do umacniania — przy pomocy pokojowych i łagodnych środków — aktualnych procesów, które mogą przyczynić się do reform demokratycznych, instytucjonalnych i konstytucjonalnych, zagwarantować trwałość tych reform i umocnić zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy tworzenia polityki, wzmacniając rolę odgrywaną przez nich w ogólnej debacie politycznej; wyraża poważne zaniepokojenie w związku z faktem, że w roku 2007 w Iranie następowało dalsze pogarszanie sytuacji, jeśli chodzi o przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności wolności wypowiedzi i zgromadzeń; potępia nową kampanię na rzecz obrony moralności rozpoczętą przez władze Iranu na początku kwietnia 2007 r., kiedy to tysiące mężczyzn i kobiet zostało aresztowanych podczas akcji mających na celu „przeciwdziałanie niemoralnym zachowaniom”; potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci przez reżim irański;

82. wyraża ubolewanie z powodu braku rezultatów konsultacji między Unią Europejską i Rosją na temat praw człowieka i apeluje, aby Parlament uczestniczył w takim procesie; popiera starania podejmowane przez Radę i Komisję, które mają spowodować, że konsultacje będą się odbywać na przemian w Rosji i w Unii Europejskiej, że w konsultacjach oprócz Ministerstwa Spraw Zagranicznych będą uczestniczyć także inne rosyjskie ministerstwa i że rosyjska delegacja będzie uczestniczyć w spotkaniach rosyjskich i europejskich organów parlamentarnych lub organizacji pozarządowych organizowanych przy okazji konsultacji; ubolewa, że UE nie odnosi sukcesów w dążeniu do zmian politycznych w Rosji, szczególnie w tak trudnych kwestiach, jak sytuacja w Czeczenii i innych republikach kaukaskich, bezkarność i kwestia niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, traktowanie obrońców praw człowieka i więźniów politycznych, w tym Michaiła Chodorkowskiego, niezależność mediów i wolność wypowiedzi, traktowanie mniejszości etnicznych i religijnych, przestrzeganie zasad rządów prawa i ochrona praw człowieka w siłach zbrojnych, dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i inne; uważa, że długotrwała debata dotycząca Czeczenii powinna zostać rozszerzona o niepokojącą sytuację w Inguszetii i Dagestanie; wzywa władze rosyjskie, aby zapewniły ochronę mniejszości narodowych w Republice Maryjskiej oraz zapewniły poszanowanie praw człowieka i praw mniejszości zgodnie z konstytucją Republiki Maryjskiej i standardami europejskimi; ubolewa z powodu ciągłego prześladowania dziennikarzy, obrońców praw człowieka, więźniów politycznych i organizacji pozarządowych, na przykład z powodu niedawnych ataków na gazetę „Nowaja Gazeta” i Fundację na rzecz promowania tolerancji w Niżnym Nowgorodzie; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że w 2007 r., po wejściu w życie w 2006 r. nowej ustawy, ustawodawstwo rosyjskie umożliwia arbitralne i wybiórcze wdrażanie i było wykorzystywane do hamowania, ograniczania i karania zgodnej z prawem działalności organizacji pozarządowych, co przyczynia się do rosnącej niepewności i narażenia organizacji pozarządowych; wyraża również zaniepokojenie, w związku z raportem Amnesty International z grudnia 2007 r., zgodnie z którym prokuratura w dalszym ciągu nie zapewniła Michaiłowi Chodorkowskiemu i jego współnikowi Płatonowi Lebiediewowi prawa do rzetelnego procesu sądowego zgodnie ze standardami międzynarodowymi, wyraża najwyższe zaniepokojenie w związku z odmową ratującego życie leczenia udzieloną Wasilijowi Aleksanianowi, byłemu wiceprezesowi Jukosu, mimo wielokrotnych apeli Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i przewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy; apeluje do Rosji o podjęcie dalszych kroków w celu ochrony wolności wypowiedzi oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i obrońców praw człowieka; w związku z tym uważa, że UE powinna priorytetowo traktować współpracę Rosji z mechanizmami OBWE, Rady Europy i ONZ związanymi z prawami człowieka oraz ratyfikację wszystkich właściwych konwencji dotyczących praw człowieka, a zwłaszcza ratyfikację protokołu nr 14 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zmieniającego mechanizm kontrolny konwencji; ubolewa z powodu niechęci Rosji do zapraszania międzynarodowych obserwatorów wyborów w odpowiedniej liczbie i z odpowiednim wyprzedzeniem, aby umożliwić im należyty nadzór nad wyborami zgodnie ze standardami OBWE, co powoduje, że Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR) nie może przeprowadzić zaplanowanej misji obserwacji wyborów zgodnie z mandatem, czuje się zatem zmuszony do kwestionowania demokratycznego charakteru wyborów parlamentarnych w 2007 r. i wyborów prezydenckich w roku 2008; apeluje do Rady i Komisji, aby podnosiły problemy praw człowieka w rozmowach z władzami rosyjskimi na najwyższym szczeblu oraz zawarły te kwestie w nowej umowie ramowej o partnerstwie i współpracy z Rosją; wzywa Komisję do określenia bardziej wyraźnych zobowiązań i do ustanowienia skuteczniejszych mechanizmów kontrolnych jako uzupełnienia klauzuli dotyczącej praw człowieka, aby osiągnąć rzeczywistą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

83. nalega, by Komisja i Rada utworzyły podkomisje ds. praw człowieka i demokracji dla wszystkich krajów objętych polityką sąsiedztwa; ponawia wezwanie, aby parlamentarzyści byli włączeni w przygotowywanie posiedzeń takich podkomisji i byli informowani o ich wynikach; jest zdania, że podczas gdy pierwsza runda spotkań, tak jak to miało miejsce w przypadku Tunezji, może się koncentrować na ustanawianiu trwałości podkomisji i budowaniu wiary i zaufania wśród partnerów, takie podkomisje, jak obecna podkomisja z udziałem Maroka, powinny przechodzić do fazy ukierunkowanej na wyniki, tworząc konkretne punkty odniesienia i wskaźniki postępu, jak również możliwość poruszania poszczególnych przypadków; przypomina, że dyskusje na temat praw człowieka nie mogą być prowadzone wyłącznie w podkomisjach i podkreśla konieczność włączenia tych kwestii w dialog polityczny obejmujący również najwyższy szczebel w celu zwiększenia spójności polityki Unii w tej kwestii i zmniejszenia rozbieżności w oświadczeniach dla prasy na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka wydawanych przez obie strony; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Rady z dnia 16 października 2007 r., zgodnie z którym w ramach rozmów dotyczących przyszłej umowy ramowej między UE a Libią zostaną poruszone między innymi takie kwestie szczegółowe jak współpraca i postępy w dziedzinie praw człowieka;

84. przypomina o pogarszającej się sytuacji w Syrii, gdzie władze reżimu odmawiają przyznania oficjalnego statusu grupom działającym na rzecz praw człowieka, które są prześladowane przez służby bezpieczeństwa, a ich członkowie są pozbawiani wolności za nieposiadanie statusu prawnego; potępia przypadki aresztowań dysydentów i członków partii opozycyjnych oraz apeluje do Rady i Komisji, aby wezwały rząd syryjski do uwolnienia osadzonych dziennikarzy, działaczy na rzecz praw człowieka i niezależnych prawników oraz do zniesienia stanu wyjątkowego;

85. potępia działania władz białoruskich wymierzone w działalność opozycji; zauważa, że przeradzają się coraz częściej w systematyczne próby poniżania i nieludzkiego traktowania jej członków; jako przykład wskazuje niedawne aresztowanie laureata nagrody Sacharowa, Aleksandra Milinkiewicza; zauważa całkowity brak sukcesów Unii Europejskiej na polu poprawy sytuacji w zakresie reform w dziedzinie praw człowieka na Białorusi;

86. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z bardzo poważnym kryzysem humanitarnym w Strefie Gazy; wzywa wszystkie zainteresowane strony do przestrzegania Powszechnej deklaracji praw człowieka; potwierdza treść swojej rezolucji z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy (1);

87. docenia próbę Rady i Komisji dotyczące zorganizowania drugiej rundy dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Uzbekistanem w maju 2008 r. i wyraża uznanie dla Komisji w związku z jej działaniami mającymi na celu zorganizowanie seminarium społeczeństwa obywatelskiego na temat wolności mediów, być może w Taszkencie; raz jeszcze zaznacza, że przeprowadzenie dialogu dotyczącego praw człowieka i spotkań ekspertów w sprawie masakry w Andżanie w 2005 r. samo w sobie nie stanowi postępu i nie może być wykorzystane jako powód do zniesienia sankcji; odnotowuje fakt, że brak niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie masakry w Andżanie oraz brak jakiegokolwiek poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie — a takie warunki zniesienia sankcji określiła Unia Europejska — logicznie doprowadziły do przedłużenia sankcji wobec Uzbekistanu; wyraża zadowolenie z faktu, że we wnioskach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z 15–16 października 2007 r. określono szczególne warunki, które trzeba spełnić w ciągu sześciu miesięcy, aby zawieszenie ograniczeń wizowych zostało utrzymane; wzywa Radę i Komisję do przeprowadzenia dogłębnej oceny skutków decyzji o zawieszeniu na sześć miesięcy niektórych ograniczeń wizowych, które stanowią część sankcji Unii Europejskiej wobec Uzbekistanu i do dokonania przeglądu ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju; ubolewa nad faktem, że Uzbekistan jak dotąd nie dokonał żadnych postępów pod jakimkolwiek względem; wyraża uznanie dla pracy podkomisji ds. praw człowieka polegającej na wnikliwym monitorowaniu co sześć miesięcy sytuacji w zakresie praw człowieka, aby zapewnić Radzie regularne oceny ze strony Parlamentu oraz zalecenia dotyczące kształtowania polityki UE w tym zakresie; jest zbulwersowany wyborami prezydenckimi w dniu 23 grudnia 2007 r. w Uzbekistanie, które, zdaniem Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR) „odbywały się w ściśle kontrolowanych warunkach politycznych, nie pozostawiając miejsca dla żadnego realnego sprzeciwu i (...) generalnie nie spełniały wielu ustaleń Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie dotyczących demokratycznych wyborów”; potępia zamordowanie w Taszkencie, w dniu 9 września 2007 r., Marka Weila, założyciela i dyrektora artystycznego niezależnego teatru Ilkhom oraz dziennikarza i krytyka uzbeckiego reżimu, Alishera Saipova, w kirgiskim mieście Osh w dniu 24 października 2007 r.; ponawia apel o natychmiastowe uwolnienie więźniów politycznych (2);

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0064.

(2) W szczególności Mutabar Tadjibaewej, przewodniczącej organizacji praw człowieka Plammenoe Serdtse oraz 9 obrońców praw człowieka: Nosima Isakowa, Norboiego Kholjigitowa, Abdusattora Irzaewa, Habibullyego Okpulatowa, Azama Formonowa, Alishera Karamatowa, Mamarajaba Nazarowa, Dilmurada Mukhiddinowa i Rasula Khudainasarowa.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

88. popiera wolę Rady do nawiązania dialogów dotyczących praw człowieka z każdym z czterech pozostałych państw Azji Środkowej; apeluje, aby dialogi były ukierunkowane na wyniki i w pełni odpowiadały wytycznym Unii Europejskiej w sprawie prowadzonych z krajami trzecimi dialogów dotyczących praw człowieka, gwarantując udział społeczeństwa i Parlamentu Europejskiego; apeluje, aby nawiązaniu dialogów towarzyszyły odpowiednie zasoby kadrowe w sekretariatach Rady i Komisji;

89. odnotowuje znaczenie zobowiązań w kwestii procesu przystąpienia Turcji zarówno ze strony Turcji, jak i UE, dla dalszych postępów realizowanych reform w zakresie praw człowieka w Turcji;

90. wyraża nadzieję, że osoby odpowiedzialne za zamordowanie Benazir Bhutto zostaną zidentyfikowane i jak najszybciej postawione przed sądem; odnotowuje pogarszanie się sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Pakistanie przez cały 2007 r., w tym w szczególności zagrożenia dla niezawisłości sądów i wolności mediów; tym samym potępia kampanię oczerniającą prowadzoną wobec Iftikhara Mohammada Chaudhry'ego, byłego przewodniczącego pakistańskiego sądu najwyższego równoległe do pozbawienia go pełnionej funkcji i umieszczenia w areszcie domowym; zwraca się do Rady i Komisji, aby poparły ruch na rzecz demokracji zainicjowany przez środowisko sędziów i adwokatów, w szczególności poprzez zaproszenie jego niektórych przedstawicieli, w tym Iftikhara Chaudhry'ego; wzywa do przywrócenia wszystkich zdymisjonowanych sędziów na stanowiska; odnotowuje przyjęcie nowego dokumentu strategicznego dla Pakistanu i wyraża zadowolenie, że w całym dokumencie zapobieganie konfliktom i prawa człowieka zostały włączone do głównego nurtu polityki; odnotowuje, że pierwsze posiedzenie wspólnej komisji Wspólnota Europejska-Pakistan odbyło się w Islamabadzie dnia 24 maja 2007 r. oraz podkreśla, że prawa człowieka powinny znaleźć się na czele programu wszystkich kolejnych posiedzeń;

Okaleczanie narządów płciowych kobiet i inne szkodliwe tradycyjne praktyki

91. podkreśla, że należy zintensyfikować zarówno w terenie, jak i w ramach procesu tworzenia polityki, działania mające na celu likwidację wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych, aby podkreślić fakt, iż takie okaleczanie stanowi zarówno problem dotyczący płci, jak i łamanie praw człowieka odnoszące się do integralności cielesnej;

92. nalega na zdecydowane uwzględnianie praw kobiet we wszystkich dialogach dotyczących praw człowieka, a w szczególności na zwalczanie i likwidację wszystkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym w szczególności, aborcji ze względu na płęć płodu, wszelkich form szkodliwych, tradycyjnych lub zwyczajowych praktyk, na przykład okaleczania kobiecych narządów płciowych oraz wczesnych lub przymusowych małżeństw, wszelkich form handlu ludźmi, przemocy wobec kobiet i zabijania kobiet, wykorzystywania w pracy i wykorzystywania ekonomicznego oraz odstąpienie przez państwa od powoływania się na wszelkie zwyczaje, tradycje lub względy religijne w celu odsunięcia od siebie spoczywającego na nich obowiązku wyeliminowania takich form przemocy oraz wszelkich praktyk potencjalnie zagrażających życiu kobiet;

93. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania klauzuli dotyczącej praw człowieka w taki sposób, aby zwalczanie wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych uczynić sprawą priorytetową w kontaktach z państwami nieczłonkowskimi, w szczególności z tymi państwami, które mają uprzywilejowane stosunki z Unią Europejską w ramach umowy z Kotonu (obecnie na mocy europejskich umów o współpracy), oraz do wywierania na nie nacisków, aby wprowadziły konieczne mechanizmy legislacyjne, administracyjne, sądownicze i zapobiegawcze w celu położenia kresu tego rodzaju praktykom;

94. przypomina o milenijnych celach rozwoju i podkreśla, że dostęp do oświaty i zdrowia stanowią prawa podstawowe; uważa, że programy w obszarze zdrowia, w tym zdrowia seksualnego, promowania równości płci, umożliwienia kobietom korzystania z pełni ich praw, a także praw dziecka powinny być wiodącymi programami w polityce rozwoju i praw człowieka UE, w szczególności tam, gdzie wszechobecna jest przemoc związana z płcią, kobiety i dzieci są narażone na zakażenie wirusem HIV i zachorowanie na AIDS, lub gdzie odmawia się ludności dostępu do informacji, zapobiegania chorobom lub ich leczenia; nawołuje Komisję do włączenia do polityki rozwoju podstawowego prawa pracy i programu działań na rzecz godnej pracy, zwłaszcza w programach wsparcia dotyczących handlu;

95. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do promowania w szczególności ratyfikacji i wdrażania przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej protokołu Unii Afrykańskiej w sprawie praw kobiet w Afryce;

96. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zwiększania znaczenia europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka oraz do zapewnienia przydziału środków finansowych na działania dotyczące likwidacji wszelkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji, w tym działalności obu prezydencji

97. ubolewa nad stałym naruszaniem praw człowieka przez juntę wojskową w Birnie oraz popiera zobowiązanie Unii Europejskiej do realizacji ustalonych celów, w szczególności integracyjnego i prawdziwego „dialogu trójstronnego” między reżimem wojskowym, opozycją demokratyczną (tzn. Narodową Ligą na Rzecz Demokracji, która wygrała wybory w 1990 r.) i grupami etnicznymi, aby zapewnić pojednanie narodowe niezbędne do przejścia do demokracji w Birnie oraz ustanowienia prawowitego, demokratycznego cywilnego rządu, który będzie szanował prawa człowieka i przywróci normalne stosunki ze społecznością międzynarodową; wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę w listopadzie 2007 r. wspólnego stanowiska przedłużającego dotychczasowe środki ograniczające i wprowadzającego dodatkowe środki ograniczające, ale ubolewa, że wykluczono z tych środków kluczowe sektory, takie jak energia oraz sankcje finansowe i bankowe wobec reżimu wojskowego; uważa w związku z tym, że środkiem ograniczającym musi systematycznie towarzyszyć istotne wsparcie ze strony organizacji społeczeństwa obywatelskiego, co nie miało miejsca w Birnie; potępia brutalną reakcję władz Birmy na demonstracje mnichów buddyjskich oraz wszystkich innych pokojowych demonstrantów; wyraża ubolewanie w związku z mającymi miejsce aresztowaniami i pozbawianiem wolności działaczy na rzecz demokracji i dziennikarzy, a także wzywa Komisję, aby nadal podkreślała, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Birnie stanowi najwyższy priorytet w RPC ONZ oraz nadal wywierała nacisk na zorganizowanie drugiej wizyty w Birnie Tomasza Ojea Quintany, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Birnie, aby mógł dalej badać przypadki łamania praw człowieka w tym kraju; wyraża zadowolenie z mianowania Piero Fassina na specjalnego wysłannika Unii Europejskiej do Birmy i prosi Komisję, aby w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka aktywnie wspierała birmański ruch na rzecz demokracji; potępia zamach na Padoha Mahn Sha, sekretarza generalnego Narodowej Unii Karenów (KNU), który został zamordowany w swoim domu w Tajlandii w dniu 14 lutego 2008 r.; zwraca się o przeprowadzenie śledztwa w sprawie okoliczności jego śmierci i o to, aby UE wyraziła oburzenie działalnością reżimu wojskowego i zaapelowała o zapewnienie lepszej ochrony wygnanym birmańskim przywódcom demokratycznym przebywającym w Tajlandii; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że birmańscy uchodźcy w Malezji są niezwykle narażeni i że grozi im zatrzymanie, areszt, osadzenie i deportacja przez władze malezyjskie; apeluje do Rady, aby wezwała władze malezyjskie, by położyły kres brutalnemu traktowaniu uchodźców, zachęciła UNHCR do rejestrowania wszystkich uchodźców, aby zapewnić im większą ochronę oraz zaapelowała, aby więcej krajów wyraziło zgodę na przyjęcie birmańskich uchodźców z Malezji celem przesiedlenia;

98. wzywa prezydencję Rady, aby skoncentrowała się na krajach będących przedmiotem szczególnych obaw o prawa człowieka; w szczególności zachęca Radę, aby w całości wprowadzała w życie wytyczne Unii Europejskiej w sprawie obrońców praw człowieka i aby przeznaczyła dodatkowe środki finansowe na projekty w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, w szczególności na promowanie demokracji na Białorusi, w Birnie, na Kubie, w Erytrei, Laosie, Korei Północnej, Uzbekistanie, Wietnamie i Zimbabwie; uważa, że koncepcja i realizacja tych projektów nie powinny być uzależnione od zgody lub współpracy odnośnych reżimów;

99. wyraża zadowolenie z obchodów w dniu 18 października 2007 r. pierwszego Dnia Walki z Handlem Ludźmi, który ma na celu zwiększenie świadomości na temat problemu handlu ludźmi i podkreślenie wieloletniego zaangażowania Unii Europejskiej w jego likwidację;

100. wyraża zadowolenie z Forum praw człowieka organizacji pozarządowych Unii Europejskiej, zorganizowanego przez prezydencje portugalską i Komisję, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r. i było poświęcone prawom gospodarczym, społecznym i kulturalnym; popiera zalecenia Forum, które potwierdziły niepodzielność i powszechność praw człowieka i którym udało się powiązać zewnętrzne i wewnętrzne aspekty polityk Unii Europejskiej; w związku z powyższym zachęca Radę i Komisję, aby wzmocniły obecną ocenę oddziaływania na trwałe rozwój przeprowadzane przez DG ds. Handlu Komisji za pomocą odpowiedniej oceny oddziaływania na prawa człowieka;

101. wyraża zadowolenie z czwartego posiedzenia europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne, które odbyło się w Hadze w dniach 7–8 maja 2007 r.; odnotowuje prace tego posiedzenia, które było w całości poświęcone Rwandzie oraz prowadzeniu przez państwa europejskie dochodzeń w sprawie rwandyjskich podejrzanych; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że podczas prezydencji portugalskiej nie udało się zorganizować piątego posiedzenia sieci; przypomina Radzie o jej zobowiązaniu do organizowania takiego posiedzenia podczas każdej prezydencji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

102. wzywa prezydencje Rady, aby zajęła się brakiem działania Unii Europejskiej w Darfurze; z zadowoleniem przyjmuje operacje Unii Afrykańskiej i ONZ w Darfurze (UNAMID), jednogłośnie zatwierdzona dnia 31 lipca 2007 r. rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1769 (2007), jako mały krok we właściwym kierunku; odnotowuje fakt, że UNAMID zastąpiła misję Unii Afrykańskiej w Sudanie (AMIS) dnia 31 grudnia 2007 r., a jej wstępny mandat wygasa 31 lipca 2008 r.; oczekuje, że licząca 7 000 osób AMIS, która do tej pory odpowiadała za utrzymanie pokoju połączy się z tymi nowymi siłami i że zostaną podjęte wszystkie konieczne środki w celu zagwarantowania zdolności UNAMID do realizacji swego mandatu, z uwzględnieniem okresowego przeglądu liczby rozlokowanych żołnierzy sił pokojowych; niemniej jednak twierdzi, że nakazy aresztowania wydane przez Międzynarodowy Trybunał Karny w związku z Darfurem muszą zostać wykonane jak najszybciej; zauważa, że niedostatek działań związanych przeciwdziałaniem klęsce humanitarnej w Darfurze był jedną z przyczyn pogorszenia się sytuacji politycznej i społecznej w Czadzie; wzywa do podjęcia niezwłocznych działań w celu udzielenia szerszej pomocy temu państwu;

103. wyraża zaniepokojenie w związku z ofensywą rebeliantów w stolicy Czadu Ndżamenie na początku lutego 2008 r.; podkreśla znaczenie zaangażowania UE w zwiększenie presji dyplomatycznej, która doprowadzi do zawieszenia broni w Czadzie i zapewni ochronę obłożonych cywilów, jak również we wsparcie dyskusji mających na celu zapewnienie pokoju i pojednania narodowego w tym kraju; potępia pacyfikację opozycji politycznej w Czadzie przez rząd Czadu po lutowej próbie zamachu stanu; apeluje do Rady o dolożenie wszelkich starań w celu zapewnienia wolności opozycji politycznej w Czadzie; podkreśla poważny charakter kryzysu dotyczącego uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych we wschodnim Czadzie, gdzie ponad 400 000 uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych przebywa w 12 obozach zlokalizowanych wzdłuż wschodniej granicy Czadu; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie misji pokojowej sił Unii Europejskiej w Republice Czadu i Republice Środkowej Afryki (EUFOR TCHAD/RCA) i jej kluczowy cel, jakim jest ochrona uchodźców, przesiedleńców wewnętrznych i personelu organizacji humanitarnych w tym dotkniętym kryzysem regionie;

104. wyraża zadowolenie z faktu, że Organizacja Narodów Zjednoczonych rozpoczęła prace nad wprowadzeniem jednolitych norm postępowania dla wszystkich kategorii personelu uczestniczącego w misjach pokojowych; odnotowuje fakt, że plan działań grupy roboczej obejmuje wymóg wprowadzenia zbioru sześciu podstawowych zasad do wszystkich kodeksów postępowania Międzyinstytucjonalnego Stałego Komitetu, w tym zakazu kontaktów seksualnych z osobami w wieku poniżej 18 lat, niezależnie od tego, co lokalnie uważa się za wiek dojrzałości lub pełnoletność; wyraża zadowolenie z faktu, że ten kodeks postępowania ma obecnie zastosowanie do całego personelu misji pokojowych i humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych; wyraża zadowolenie z utworzenia wydziałów ds. etycznego postępowania w misjach ONZ w Burundi, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Demokratycznej Republice Konga i Haiti, które mają badać zarzuty i pomagać ofiarom, w tym w razie potrzeby egzekwować sankcje karne wobec członków personelu, którym udowodniono dokonanie gwałtu na dzieciach lub ich wykorzystywanie seksualne;

105. wyraża zadowolenie z faktu, że Rada ustaliła i okresowo uaktualnia listę krajów zainteresowania, w odniesieniu do których podejmowane są dodatkowe zbiorowe wysiłki w celu wdrożenia wytycznych Unii Europejskiej w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych, w związku z karą śmierci (tzw. „kraje na zakrecie”) i w sprawie obrońców praw człowieka; odnotowuje fakt, że podobne działanie jest także przewidziane w ramach strategii wykonawczej nowych wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania i ochrony praw dziecka; zachęca Radę i Komisję do rozszerzenia tej dobrej praktyki — która umożliwi Unii Europejskiej między innymi reagowanie w skuteczniejszy sposób przy pomocy protestów, oświadczeń i innych działań — na wytyczne Unii Europejskiej w sprawie tortur; zachęca Radę i Komisję do zaangażowania specjalnych mechanizmów Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz do uwzględniania zaleceń i pilnych rezolucji Parlamentu Europejskiego podczas określania krajów zainteresowania;

106. ponawia swój wniosek, aby wszystkie dotyczące praw człowieka rozmowy z krajami trzecimi, instrumenty, dokumenty oraz sprawozdania, w tym sprawozdania roczne w sprawie praw człowieka, wyraźnie odnosiły się do spraw dyskryminacji, w tym do spraw mniejszości etnicznych, narodowych i językowych, wolności wyznania, w tym nietolerancji wobec jakiegokolwiek wyznania i praktyk dyskryminacyjnych wobec mniejszości religijnych, do dyskryminacji opartej na podziale kastowym, kwestii ochrony i propagowania praw mniejszości etnicznych, praw człowieka kobiet, praw dzieci, praw rdzennej ludności, osób niepełnosprawnych, w tym niepełnosprawnych umysłowo, a także osób wszystkich orientacji seksualnych, w stosownych przypadkach angażując w pełni ich organizacje zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Program pomocy zewnętrznej opracowany przez Komisję i EIDHR

107. wyraża zaniepokojenie w związku z przypuszczalnym sfałszowaniem wyborów prezydenckich w Kenii w grudniu 2007 r., po których w kraju miały miejsce zamieszki, i wzywa w związku z tym do zagwarantowania praw człowieka, w tym wolności wypowiedzi, wolności zgromadzeń i prawa do stowarzyszania się, a także wolnych i uczciwych wyborów; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że Kenia otrzymała środki unijne w dzień po wyborach w grudniu 2007 r.; apeluje, aby w przyszłości rządowi nie wypłacano środków w tak krótkim czasie po wyborach powszechnych, a w szczególności by płatności takich nie realizowano przed wypłynięciem sprawozdania unijnej misji obserwacji wyborów; w świetle rozmów pokojowych podkreśla znaczenie stałego zaangażowania UE we wspieranie obecnych staran mających zapewnić dobrze funkcjonujący, stabilny i demokratyczny rząd oraz urząd prezydenta w Kenii;

108. przychylnie odnosi się do przyjęcia EIDHR jako instrumentu finansowego służącego udzielaniu pomocy zewnętrznej skierowanej w szczególności na promowanie praw człowieka i demokracji, a także do faktu, że w dokumentach programowych na rok 2007 oraz 2008 uwzględniono priorytety Parlamentu Europejskiego;

109. apeluje o pełną przejrzystość sposobu wydatkowania pieniędzy oraz wyboru i oceny projektów w ramach EIDHR; apeluje o publikację w Internecie wszystkich wybranych projektów, gdy tylko jest to zgodne z zasadami ochrony odbiorcy;

110. wyraża zadowolenie z uruchomienia w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka nowego projektu, który umożliwi podjęcie pilnych działań w zakresie ochrony obrońców praw człowieka; zwraca się do Komisji o szybkie i skuteczne wdrożenie tego nowego projektu;

111. proponuje, aby budżet EIDHR został zwiększony począwszy od 2009 r., aby dysponować w szczególności dodatkowymi funduszami po pierwsze w celu finansowania projektów prowadzonych w krajach określanych jako „trudne”, a po drugie w celu finansowania projektów zarządzanych bezpośrednio przez delegacje Komisji wraz z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby wszystkie kraje, w których te projekty są wdrażane, miały dostęp do funduszy wspólnotowych;

112. wzywa Komisję do dostosowania poziomu zasobów ludzkich przydzielonych do wdrażania EIDHR do specyfiki i trudności wiążących się z nowym instrumentem, zarówno w siedzibie, jak i delegacjach, aby posiadać niezbędne środki i doświadczenie, biorąc pod uwagę bardzo delikatny charakter projektów wspieranych w ramach instrumentu, konieczność ochrony przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego realizujących te projekty, lecz również znaczenie celu politycznego instrumentu;

113. zwraca się z wnioskiem o zapewnienie pracownikom delegacji UE w krajach trzecich, w tym pracownikom najwyższego szczebla, specjalnego szkolenia z praw człowieka i demokracji, zwłaszcza w związku z projektami prowadzonymi w ramach wytycznych i potrzeba pilnego wsparcia obrońców praw człowieka; ponadto zwraca się z wnioskiem, aby odbywające się co dwa lata szkolenie szefów delegacji obejmowało część dotyczącą praw człowieka, zważywszy na nowe funkcje delegacji w tej dziedzinie;

114. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii a projektami i programami, które wspiera, zwłaszcza w ramach programowania dwustronnego z krajami trzecimi; zwraca się również o zapewnienie spójności między programami a instrumentami tematycznymi oraz wzmocnienie tych ostatnich, ponieważ jako jedyne pozwalają Unii prowadzić działania w krajach trzecich bez poparcia odnoszących władz krajowych;

115. zauważa, że środki EIDHR wykorzystane na finansowanie misji obserwatorów wyborów ze strony Unii Europejskiej wyniosły w 2007 r. 23 % całości wykorzystanych funduszy instrumentu (30,1 mln euro) oraz że przeprowadzono 11 takich misji;

116. zauważa, że znaczna część (około 50 %) łącznych funduszy EIDHR przeznaczonych na projekty zakontraktowane w 2007 r. wydano na duże projekty tematyczne, a jedynie niewielki procent (24 %) na krajowe programy wsparcia (równowazne z mikroprojektami); odnotowuje także, że jedynie niewielka część funduszy była przeznaczona dla Azji i proponuje przemyślenie równowagi geograficznej;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

117. odnotowuje, że należy zachować ostrożność podczas finansowania organizacji międzynarodowych finansowanych z naliczonych składek państw członkowskich, jak Międzynarodowy Trybunał Karny, ponieważ dostarczanie środków finansowych takim organizacjom jest równoznaczne z dotowaniem państw-stron, które mają obowiązek zapewnienia finansowania tym organizacjom, i naraza na ryzyko inne projekty i instytucje, które bazują na środkach finansowych pochodzących z EIDHR, jak projekty organizacji pozarządowych, program dziedzictwa i praca w terenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone;

Pomoc i obserwacja wyborcza

118. stwierdza z zadowoleniem, że Unia Europejska coraz częściej odwołuje się do pomocy i obserwacji wyborczej, aby sprzyjać demokratyzacji w krajach trzecich oraz doprowadzić do uznania jakości i niezależności jej misji;

119. nalega na zachowanie większej ostrożności w odniesieniu do kryteriów stosowanych przy wyborze krajów, w których wprowadza się pomoc/obserwacje wyborcza, zgodnie z metodologią i zasadami ustanowionymi na szczeblu międzynarodowym, w szczególności jeżeli chodzi o niezależny charakter misji;

120. uważa, że na obecnym etapie, biorąc pod uwagę zdobyte doświadczenie, należy włączyć pomoc i obserwacje wyborcza w ciągły proces, który obejmuje przedwyborczy etap wspierania we wprowadzaniu demokracji i praw człowieka, a przede wszystkim etap powyborczy w celu utrzymania i oceny procesu demokratycznego zmierzającego do wzmocnienia państwa prawa, konsolidacji instytucji demokratycznych, pluralizmu politycznego, niezależności władzy sadowniczej i roli społeczeństwa obywatelskiego;

121. przypomina, że konieczność posiadania polityki powyborczej została uwzględniona w podstawie prawnej EIDHR;

122. zwraca się z wnioskiem, aby proces wyborczy obejmujący etap przedwyborczy i powyborczy został włączony na różnych poziomach dialogu politycznego z zainteresowanymi krajami trzecimi, aby zapewnić spójność polityki Unii Europejskiej na różnych obszarach i potwierdzić zasadniczą rolę demokracji i praw człowieka;

123. przypomina również Radzie i Komisji, że dla każdego kraju należy opracować strategię dotyczące demokracji i praw człowieka, na wzór działań podjętych przez niektóre państwa członkowskie, przy założeniu, że miałyby one być zasadniczymi środkami zapewnienia spójności polityki prowadzonej w różnych obszarach, w tym podczas procesów wyborczych;

124. zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, aby podsumowała wdrożenie różnych komponentów europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka przed przeglądem śródkresowym;

Wdrażanie klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji zawartych w umowach zewnętrznych

125. ubolewa, że klauzula dotycząca praw człowieka i demokracji, zasadniczy element wszystkich umów o partnerstwie i współpracy z krajami trzecimi, nadal nie jest stosowana w konkretny sposób, z powodu braku mechanizmu umożliwiającego jej egzekwowanie;

126. podkreśla raz jeszcze w związku z tym wnioski przedstawione w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską; kładzie w szczególności nacisk na konieczność uwzględnienia tej klauzuli we wszystkich umowach zawieranych przez Unię, również w umowach sektorowych;

127. wzywa Radę i Komisję do wykorzystania obecnego kontekstu, jakim jest wygasnięcie umów o partnerstwie i współpracy z szeregiem krajów sąsiadujących z Rosją oraz negocjacji dotyczących nowych umów, aby włączyć prawa człowieka i skuteczny dialog na ten temat do przyszłych umów, w tym poprzez mechanizm dalszych działań;

128. zachęca Komisję, w ramach prowadzonej przez nią unijnej polityki handlowej, inwestycji i rozwoju, do zagwarantowania, że działalność gospodarcza prywatnych firm UE w krajach trzecich jest zgodna z międzynarodowymi standardami praw człowieka, szczególnie w odniesieniu do eksploatacji zasobów naturalnych oraz uznanej na szczeblu międzynarodowym konieczności uprzedniego uzyskania świadomej zgody lokalnej społeczności oraz zainteresowanej ludności autochtonicznej; uważa, że Parlament powinien monitorować postępy poczynione w tej kwestii oraz zdawać z nich sprawozdania;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

129. ponawia swoje wezwanie, aby klauzule praw człowieka były stosowane w drodze bardziej przejrzystej procedury konsultacji między stronami, określającej mechanizmy polityczne i prawne, które będą stosowane w przypadku wniosku o zawieszenie współpracy dwustronnej ze względu na powtarzające się i/lub systematyczne łamanie praw człowieka, będące naruszeniem prawa międzynarodowego; stwierdza, że takie klauzule powinny także zawierać szczegółowe informacje o mechanizmie umożliwiającym czasowe zawieszenie umowy o współpracy, jak również o „mechanizmie ostrzegania”;

130. odnotowuje fakt, że w 2007 r. Unia Europejska nie zawarła żadnych nowych umów zawierających klauzule dotyczące praw człowieka;

131. wyraża zadowolenie z faktu, że Rada i Komisja zawiesiły w czerwcu 2007 r. preferencje handlowe dla Białorusi w ramach Ogólnego systemu preferencji (GSP) wskutek niewykonania przez rząd Białorusi żadnego z zaleceń przedstawionych przez MOP w 2004 r.;

132. jest zdania, że zapewnienie skutecznej demokracji i ochrony praw człowieka na zewnętrznych granicach UE powinno stanowić najwyższy priorytet działań UE mających na celu włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki; wzywa Radę i Komisję, aby dalej umacniały działania mające na celu włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, strategicznego partnerstwa z Rosją oraz stosunków z Turcją i krajami Bałkanów Zachodnich, a także aby w tym celu w pełni wykorzystywały istniejące regionalne ramy współpracy w przedmiotowych regionach; podkreśla konieczność zajęcia się kwestią łamania praw człowieka na obszarach dotkniętych nierozstrzygniętymi konfliktami w przedmiotowych krajach, ponieważ ten stan rzeczy znacznie utrudnia umacnianie państwa prawa i demokracji na obecnych zewnętrznych granicach UE;

Włączanie praw człowieka do głównego nurtu polityki

133. wzywa Komisję, aby nadal ściśle monitorowała przyznawanie preferencji w ramach systemu GSP+ (Ogólnego systemu preferencji) krajom, w których występują poważne braki we wdrażaniu osmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych norm pracy, polegające na naruszaniu praw obywatelskich i politycznych lub na wykorzystywaniu pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów, na podstawie których preferencje GSP powinny być odbierane ze względu na naruszanie praw człowieka;

134. przypomina o deklaracji o prawie do rozwoju, przyjętej rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 41/128 z dnia 4 grudnia 1986 r., która stwierdza, że prawo do rozwoju jest niezbywalnym prawem człowieka i że podstawowym obowiązkiem państw jest stworzenie warunków sprzyjających realizacji prawa do rozwoju i że muszą one podejmować działania w celu formułowania międzynarodowych polityk rozwojowych, które ułatwiają pełne korzystanie z tego prawa; apeluje o podjęcie działań gwarantujących, że międzynarodowe programy rozwojowe mające obejmować ten obowiązek państw będą uwzględniać osoby niepełnosprawne i będą dla nich dostępne, zgodnie z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, podpisanej przez Wspólnoty Europejskie dnia 30 marca 2007 r.;

135. przypomina Radzie o jej zobowiązaniu do włączenia praw człowieka do głównego nurtu polityki w WPZiB i innych obszarach polityki UE, zgodnie z dokumentem zatwierdzonym przez Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa w dniu 7 czerwca 2006 r.; wzywa do poczynienia dalszych postępów we wdrażaniu zaleceń zawartych w tym dokumencie; w szczególności przypomina Radzie o obowiązkach geograficznych grup roboczych dotyczących określenia głównych kwestii w zakresie praw człowieka, priorytetów i strategii w ramach ogólnego planowania oraz zapewnienia bardziej systematycznej wymiany doświadczeń z międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi i obrońcami praw człowieka;

136. przypomina, że budżet ogólny Unii Europejskiej na 2008 r. przewiduje kontrole środków przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych w celu zapewnienia, że — jako pomoc wspólnotowa — są one zgodne z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i apeluje, aby te postanowienia budżetowe były ściśle wdrażane i sprawdzane;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

137. wzywa Rade, aby uczyniła wszystko w celu urzeczywistnienia podstawowego prawa do zdrowia w odniesieniu do leczenia bólu i dostępu do analgetyków opioidowych, zwracając uwagę, że Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających zwrócił się do społeczności międzynarodowej o wspieranie przepisywania leków przeciwbólowych, pod warunkiem zapewnienia rygorystycznej kontroli ze strony uznanych krajowych i międzynarodowych organów nadzoru, takich jak rządy krajowe i wyspecjalizowane agendy ONZ, zwłaszcza w krajach biednych, ponieważ w ponad 150 krajach odnotowuje się poważne braki w leczeniu; zwraca się do Rady i Komisji o podjęcie działań na rzecz większej skuteczności i większej uniwersalności programów WHO poprzez zapewnienie wszystkim państwom dostępu do WHO zgodnie z art. 3 jej konstytucji;

138. potępia bezwarunkowo wszystkie formy wyzysku dzieci, zarówno wykorzystywanie seksualne, w tym pornografie dziecięca i turystyka seksualna związana z wykorzystywaniem dzieci, jak również prace przymusowa i wszystkie rodzaje handlu ludźmi; zwraca się do Komisji i państw członkowskich aby uznały kwestie tysięcy dzieci ulicy i dzieci zmuszanych do zebraństwa za poważny problem społeczny i problem praw człowieka oraz aby przedsięwzięły środki mające na celu jego rozwiązanie, a także wzywa państwa członkowskie do objęcia sankcjami osób odpowiedzialnych za ponizanie dzieci zmuszanych do zebraństwa;

139. apeluje do Komisji o dalsze propagowanie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich i lokalnych; zwraca się do Rady, aby złożyła Parlamentowi sprawozdanie w przypadku otrzymania od specjalnego przedstawiciela ONZ ds. biznesu i praw człowieka informacji wyjaśniających normy odpowiedzialności korporacyjnej przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka odnoszące się do korporacji międzynarodowych oraz innych przedsiębiorstw;

140. uznaje, że polityka imigracyjna stała się głównym tematem agendy polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE oraz że UE stara się w swoich dokumentach łączyć imigrację z rozwojem oraz gwarantować poszanowanie praw podstawowych nielegalnych imigrantów; podkreśla jednak, że praktyka w terenie przeczy tym dokumentom; podkreśla konieczność zawierania umów o readmisji imigrantów z krajami trzecimi, które posiadają struktury prawne i instytucjonalne konieczne do kierowania readmisją własnych obywateli i do zapewnienia ochrony ich praw; podkreśla potrzebę zagwarantowania, że wprowadzenie tego rodzaju porozumień o readmisji jest w pełni zgodne z zasadą nieodsylania, oraz potrzebę zapewnienia dostępu do sprawiedliwej procedury azylowej; wzywa do skutecznego monitorowania traktowania osób odesłanych na mocy porozumień o readmisji, w szczególności w odniesieniu do tzw. „odesłan lancuchowych”;

141. wzywa Rade do zagwarantowania, że prawa uchodźców, osób ubiegających się o azyl i migrantów będą w pełni respektowane w praktyce podczas rozszerzania współpracy z krajami trzecimi w sprawie imigracji i azylu; podkreśla, że w szczególności mechanizm europejskiej polityki sąsiedztwa powinien być wykorzystywany do monitorowania przestrzegania praw człowieka w tej dziedzinie; wzywa Rade i Komisję do zadbania o to, że w kontekście polityki współpracy dotyczącej działań przeciw nielegalnej imigracji podejmuje się wszelkie możliwe działania, aby zagwarantować, że policja i instytucje sądowe w krajach trzecich przestrzegają praw człowieka, oraz wzywa Rade i Komisję do zagwarantowania, że policja i instytucje sądowe w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka i/lub nieskładających sprawozdań dotyczących wykorzystania odpowiednich funduszy, nie będą otrzymywać wsparcia;

142. wzywa Rade i Komisję do podejmowania na szczeblu międzynarodowym inicjatyw Unii Europejskiej mających na celu zwalczanie prześladowania i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, np. poprzez promowanie rezolucji w tej sprawie na szczeblu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz udzielanie wsparcia organizacjom pozarządowym i podmiotom promującym równość i niedyskryminację; potępia fakt, że wiele krajów uznało za przestępstwo zachowanie homoseksualne, że Iran, Arabia Saudyjska, Jemen, Sudan, Mauretania, Zjednoczone Emiraty Arabskie i część Nigerii nakładają karę śmierci za stosunki homoseksualne, że w 77 krajach istnieją przepisy, które umożliwiają władzom państwowym sciganie, a nawet orzekanie kary pozbawienia wolności wobec osób mających stosunki seksualne z osobami tej samej płci i że w wielu krajach, takich jak Pakistan, Bangladesz, Uganda, Kenia, Tanzania, Zambia, Malawi, Niger, Burkina Faso, Sierra Leone, Maleszja i Indie (gdzie właściwe postanowienia kodeksu karnego poddano obecnie kontroli legalności) obowiązują przepisy przewidujące orzeczenie kary pozbawienia wolności od 10 lat do dożywocia; całkowicie popiera zasady Jogyakarta w sprawie zastosowania międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka w odniesieniu do orientacji seksualnej i tożsamości płciowej; apeluje do państw członkowskich, aby udzielały azylu osobom zagrożonym prześladowaniem w kraju pochodzenia ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

143. wzywa Rade i Komisje, aby w perspektywie planowanego na 2009 r. spotkania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocy zapewniły, że fundusze przekazywane międzynarodowym agencjom, takim jak agencje ONZ dla celów zwalczania nielegalnej produkcji i dystrybucji narkotyków, nigdy nie były przeznaczane na bezpośrednie lub pośrednie wspieranie organów bezpieczeństwa w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka lub stosujących kary śmierci w sprawach dotyczących narkotyków; mając na uwadze zbliżającą się sesję Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Środków Odurzających, wzywa również do przygotowania na jej potrzeby dokumentu, który w sposób wyczerpujący i szczegółowy opisywałby najlepsze praktyki dotyczące praw człowieka stosowane przez wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej w odniesieniu do polityki związanej z prawami człowieka i narkotykami;

144. ponownie podkreśla znaczenie polityki wewnętrznej UE propagującej przestrzeganie międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka oraz konieczność stanowienia przez państwa członkowskie prawa zgodnego m.in. ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskich i protokołów do tych konwencji, konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencja w sprawie ludobójstwa oraz statutem rzymskim; przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione w stosowaniu jurysdykcji powszechnej w niektórych państwach członkowskich; zachęca Rade, Komisje i państwa członkowskie, aby dążyć do większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej, włączyły walkę z bezkarnością w przypadku poważnych zbrodni międzynarodowych do rozwoju wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości UE;

145. ponownie wyraża zaniepokojenie ograniczeniami treści internetowych, zarówno stosowanymi wobec rozpowszechniania, jak i wobec odbioru informacji, które są nakładane przez rządy i nie są zgodne z gwarancją wolności wypowiedzi; w tym względzie wzywa Rade i Komisje do przygotowania wspólnotowych przepisów w sprawie handlu z krajami trzecimi towarami — z uwzględnieniem oprogramowania, sprzętu komputerowego i podobnych przedmiotów, których jedynym zadaniem jest prowadzenie ogólnego nadzoru i ograniczenie dostępu do Internetu w sposób sprzeczny z zasadą wolności słowa — oraz przywozu i wywozu takich towarów, z wyłączeniem towarów, których jedynym zadaniem jest ochrona dzieci; stwierdza, że to samo powinno mieć zastosowanie do technologii nadzoru i/lub wojskowych, przeznaczonych dla krajów, które systematycznie łamią prawa człowieka; wzywa również do opracowania konkretnych rozwiązań, mających zapobiec przekazywaniu tym krajom przez europejskie przedsiębiorstwa danych osobowych, które mogłyby zostać wykorzystane do łamania takich praw, a w szczególności wolności wypowiedzi;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach łamania praw człowieka

146. zwraca się do Rady, aby uczestniczyła w debatach dotyczących rezolucji w trybie pilnym w sprawie łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa i apeluje, aby Podkomisji Praw Człowieka przyznać bardziej konstruktywną rolę w rozwijaniu spójnych i przejrzystych kryteriów wyboru pilnych tematów;

147. zaleca, aby rezolucje i inne kluczowe dokumenty dotyczące kwestii związanych z prawami człowieka były tłumaczone na języki obowiązujące na obszarach, do których dokumenty te się odnoszą, a szczególnie na te języki, które nie są uznawane przez organy rządowe odpowiedzialne za łamanie praw człowieka;

148. wyraża głębokie ubolewanie z powodu odrzucenia przez władze Birmy i Kuby wniosku Parlamentu o wyrażenie zgody na wysłanie delegacji, która odwiedziłaby poprzednich laureatów nagrody im. Sacharowa; uważa, że Parlament powinien ułatwić utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa obejmującej organizowanie regularnych spotkań w PE;

149. stanowczo potępia regularne stosowanie przemocy i ponawiane akty prześladowania wobec manifestujących pokojowo laureatek nagrody im. Sacharowa, „Damas de Blanco” (Kobiety w bieli) i domaga się uwolnienia ich krewnych więzionych na Kubie od ponad pięciu lat; wzywa swojego przewodniczącego do ponownego zwrócenia się do władz kubaskich o umożliwienie Oswaldo Payi, laureatowi nagrody im. Sacharowa w 2002 r., odbycia wizyty w instytucjach europejskich, które wystosowały do niego zaproszenie, i wyjaśnienia obecnej sytuacji politycznej na Kubie; ponadto wzywa swojego przewodniczącego do przekazania władzom kubaskim, że Parlament wyraża silną wolę i determinację, by w nadchodzących tygodniach przyjąć „Damas de Blanco” w jednej z siedzib Parlamentu w celu oficjalnego wręczenia przyznanej im w 2005 r. nagrody im. Sacharowa;

150. przypomina delegacjom Parlamentu, że powinny systematycznie włączać do programów swoich wizyt w krajach trzecich międzynarodową debatę na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

151. docenia prace komisji tymczasowej Parlamentu do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz sprawozdanie tej komisji, które zaowocowało rezolucją w tej sprawie przyjętą przez Parlament dnia 14 lutego 2007 r. ⁽¹⁾; domaga się od UE i państw członkowskich podjęcia na wszystkich szczeblach wspólnych działań w celu ujawnienia i potępienia praktyki wydawania w trybie nadzwyczajnym obecnie i w przyszłości; w tym kontekście wzywa Komisję, aby poinformował Parlament o odpowiedziach na swoje pismo z dnia 23 lipca 2007 r. wystosowane do rządów Polski i Rumunii, w którym zwrócił się o udzielenie szczegółowych informacji dotyczących wyniku śledztw przeprowadzonych w obu krajach, oraz o wynikach, jakie przyniosło rozesłanie do wszystkich państw członkowskich UE kwestionariusza dotyczącego ich ustawodawstwa antyterrorystycznego, co zapowiedziano na posiedzeniu plenarnym we wrześniu 2007 r.;

*

* *

152. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz państw kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz rządowi państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 309.

Misje obserwacji wyborów UE

P6_TA(2008)0194

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie misji obserwacji wyborów UE: cele, praktyka i przyszłe wyzwania (2007/2217(INI))

(2009/C 271 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, w szczególności jego art. 25,
- uwzględniając Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zobowiązania OBWE uzgodnione w Kopenhadze w 1990 r. i na szczycie w Stambule w 1999 r., podczas którego wszystkie państwa należące do OBWE zobowiązały się do zapraszania międzynarodowych obserwatorów, w szczególności Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR), na organizowane przez siebie wybory,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i narodów oraz Amerykańską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając Deklarację zasad międzynarodowej obserwacji wyborów oraz Kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów przyjęte przez ONZ w Nowym Jorku 27 października 2005 r.,
- uwzględniając wszystkie umowy zawarte między UE i krajami trzecimi oraz klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji zamieszczone w tych umowach,
- uwzględniając art. 3, 6 i 11 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 3, 177, 179 i 181a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej ogłoszoną w Strasburgu dnia 12 grudnia 2007 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Europejski Instrument na rzecz Demokracji i Praw Człowieka, EIDHR) ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1.